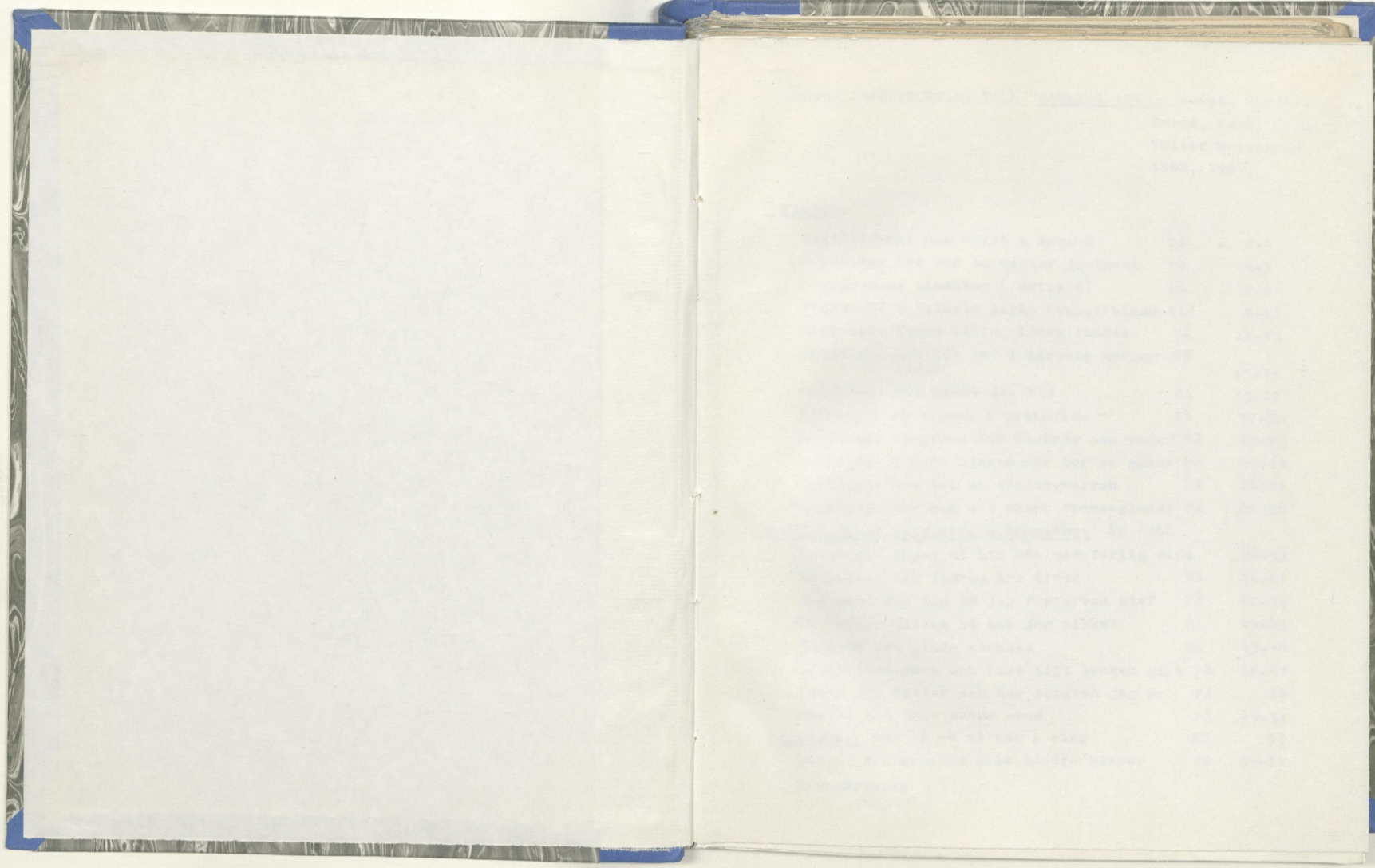

INNEHÅLLSFÖRTECKNING TILL SAMLING 104. Pernå, Lappträsk,
Borgå, Esbo, Ingå.
Valter Meinander,
1898, 1901.

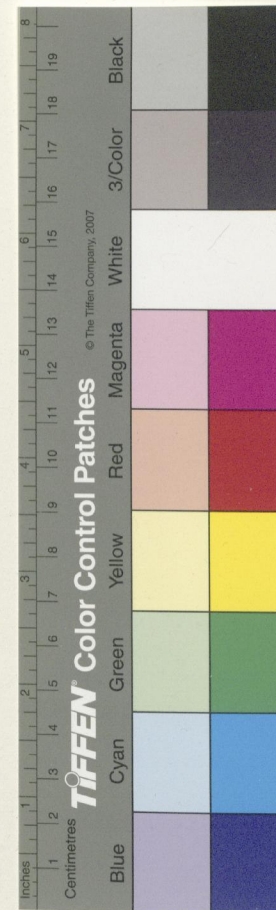
Visbok.

Torpflickan: Hon växte i torpet	PÅ	s. 2-4
Folkvisa: Det var en vacker juninatt	PÅ	4-5
I ungdomens blomning (mel.s.8)	PÅ	7-9
Folkvisa: O Vilhelm lilla (var.iNyland II)		9-11
Folkvisa: Klara källa, ljuva lunder	PÅ	11-13
Folkvisa: Ack det var i lifvets morgon- timma	PÅ	13-15
Folkvisa: Jag minns den tid	PÅ	15-17
Folkvisa: En köpman i Ostindien	PÅ	17-20
Folkvisa: Jungfrun hon begärde sin moder	PÅ	20-23
Folkvisa: I mitt hjärta där bor en gosse	PÅ	23-24
Folkvisa: Det var en söndagsmorgon	PÅ	24-26
Folkvisa: Där kom ett skepp framseglande	PÅ	26-29
<u>Meddelade af TildaNyholm,Gammelby: år 1900</u>		
Folkvisa: Skjut ut min båt med förlig vind		30-33
Folkvisa: Vid femton års ålder	PÅ	34-41
Jag mins den tid då jag förlofvad blef	PÅ	42-43
En vacker flicka så har jag älskat	PÅ	44-45
Mins du den glada stunden	PÅ	45-46
Skämtvisa: Mars och Lars till skogen gick	PÅ	46-47
Ensam jag sitter och hur sorgsen jag är	PÅ	48
Farväl min unga sköna brud	PÅ	49-51
<u>Ringlekar:</u> När vi gå så här i ring	ES	53
Ekelöf och aspelöf alla vackra blader	ES	53-54
fortsättning		

Fortsättning på innehållsförteckning till SAMLING 104a.

Kommen små flickor alla	ES	s. 54
Jag gick mig ut en vacker vecka	ES	55
Flickan hon är så glad i sitt sinn	ES	55
Jag gick mig ut i lunden gröna	ES	56
Inte vill jag ha dej	ES	56-57
Hoppa, hoppa stå ej och dra dej	ES	57
Aj, aj,aj, mitt hjärta är borta	ES	57-58
Hopp Stina se här har du mej	ES	58
Nu ha vi dansat öfver bärg och backar	ES	58
Jag tog nässlan uti min hand	ES	59
Höga bärg och djupa dalar	ES	59-62
Ringlek fr. Emsalö (noter)	ES	61
Kom.kom min lilla vän (mel.s.61)	BO	62
Hopp, Stina, här har du mej	IA	63
Vi hoppade, vi dansade en aftonstund	IA	64
Mors grisar ä vi allihopa	IA	65
Inte friar jag i den gården	BO	66
Nu är jag glad och nu är jag nöjd	BO	67
Tro aldrig att min tanke var	IA	68
Jag gick mig ut en vacker vecka	IA	69
Hej.flickor, vi ska'bo på landet	IA	70
Här dansar jag med lilla vännen min	IA	71
Utaf alla som gå i ringen	IA	72
Lilla Majken, du älskar mej	IA	73
På vår äng står en gammal lada	IA	74
Kom lilla flicka valsa med mej	IA	75
Kom och dansa min lilla tärna	IA	76
Skeppet seglar till Köpenhamn	IA	77
Ikornet tappade upp i trädet (obsceen)	BO	78
fortsättning		

Fortsättning på innehållsförteckning till SAMLING 104a

78	IKornet tappade upp i trädets (obscen)	80
77	Stoppet seglar till Rönneham	79
76	Kom och dansa min lille vän	77
75	Kom lille flicka välsäls med mej	76
74	På vår väg står en gammal lida	75
73	Lilla Majken, du riktar mej	74
72	Uta! alla som gå i ringen	73
71	Här dansar jag med lille vännen min	72
70	Hej, flickor, vi ska på på landet	71
69	Jag gick mig ut en vacker vecka	70
68	Tro ständigt att min tanka var	69
67	Nu är jag glad och nu är jag nöjd	68
66	Inte trötta jag i den gården	67
65	Nora gräskar & vi allihopa	66
64	Vi hoppade, vi dansade en stund	65
63	Hopp, stina, här har du mej	64
62	Kom, kom min lille vän (mel. a. 61)	63
61	Rindlar (r. Emma) (noter)	62
60	Häls på mej och djupa delar	61
59	Jag tog nässeln ut i min hand	60
58	Nu ha vi dansat blott här och backar	59
57	Hopp, hoppa så och gå mej	58
56	Inte vill jag ha det	57
55	Jag gick mig ut i lunden grön	56
54	Flickan hon är så glad i sitt sinn	55
53	Jag gick mig ut en vacker vecka	54
52	Kommen små flickor alla	53

Fortsättning på innehållsförteckning till SAMLING 104a

Vishäfte, Dagmar Karlsson, Härkäpää

Stjernan glimmande står och ser	PÄ	s. 79-81
Näcken han spelar på böljan blå	PÄ	82-83
Ej af granna färger likjan prålar	PÄ	84-85
Hoppets milda stjärna	PÄ	86
Fyrviks flickan: jag är en fyrviks flicka jag	PÄ	87-88
Fingal: Ensam i skuggrika dalen	PÄ	88-91
Farväl i sången vill jag minnas dig	PÄ	91-92
Hvi har du från mig vikit	PÄ	92-95
Ungmö: Och ungmön hon gick sig	PÄ	95-96
Envacker flicka så har jag älskat	PÄ	96-98
Ros Mari: Ensam i skogen, sjöng den vackra ros	PÄ	98-100
I mitt hjärta där vilar en gosse	PÄ	100-101
När vårvinden fläktar flyr vinttärn sin kos	PÄ	101-102
<u>Vishäfte: Folkvisor:</u>		
Klara källa ljufva lunder	PÄ	103-104
Ack det var i lifvets morgontimma	PÄ	105-106
Jag mins den tid då jag förlofvad blef	PÄ	107-108
En köpman i Ostindien	PÄ	109-111
Jungfrunen begärde sin moder om lof	PÄ	112-114
I mitt hjärta där bor en gässe	PÄ	114-115
Svika mig det får du göra	PÄ	115
Det var en söndagsmorgon	PÄ	115-117
Där kom ett skepp framseglande	PÄ	117-120
<u>Bästö-Lindas visbok</u>		
Den förskjutnas sorg: Den förskjutna äger ingen vän	PÄ	122-123
Den otrogna bruden: Det var en gång jag valde mig en vän	PÄ	123-124
Ett afsked: Ett afsked vill jag taga	PÄ	124-126
fortsättning		

Fortsättning på innehållsförteckning till SAMLING 104a.

Sjömansvisa: När jag endast på dig tänker	PÄ	s.126-128
Sjömansvisa: Junfron Mari Sofi min mö	PÄ	128-129
Den förskjutna vännen: Du flicka, skön som står i blommans fågring	PÄ	130-132
Det sorgsna hjärtat: Nu är jag ensam med mitt sorgsna hjärta	PÄ	132-133
Vacker visa i ungdomskretsar: Jag mins den tid, då jag förlofvad blef	PÄ	134-136
En visa: Med ängslan sätter jag mig ned	PÄ	136-137
Sjömansvisa: Se Nyland III, visan 166	PÄ	137
En vacker visa: I ungdomens fågring jag satte min håg o.s.v. se uppteckningen från Gammelby och Forsby	PÄ	139
Hjalmar och Hulda. se Nyland III visa 120.		139
Minnesord: Snälla vän, om du mig glömmet	PÄ	139-140
En visa: En visa vill jag sjunga från Sveriges norra gräns	PÄ	141-142
Visa: I sorgen jag vandrar i sorgen jag går	PÄ	143-144
Visa: Där gingo två flickor i rosenlund	PÄ	144-146
Visa: Men om jag utaf ängslan dör	PÄ	146-147
En visa: Han är då evigt ren förfluten	PÄ	147-149
En visa: (se Nyland III, visan 132) Ömt älskade Leonard Matilda	PÄ	149-150
En visa: Ensam förskjuten jag sitter	PÄ	150-151
<u>Svenska ortnamn i Pernå socken, (440 st.)</u>	PÄ	152-178
<u>Ordstäff, talesätt och (gåtor)</u> (4 st.)	LA, PÄ	180-181
<u>Ordstäff från Pernå</u> (56 st)	PA	182-185
<u>Ramsor</u> från Pernå (2 st.)	PÄ	186
<u>Öknamn</u> " " (2 st.)	PÄ	187
<u>Väderleks- och andra märken</u> (3 st.)	PÄ	188
<u>Sågner och sagor:</u>		
Stensättningen på Altarskär	PÄ	190
Om Jomalabärget		191
Om Jomalabärget		192
fortsättning		

Fortsättning på innehållsförteckning till SAMLING 104a

122	Om Jomalaströket	PA
121	Om Jomalaströket	PA
120	Stensättning på Alfströket	PA
118	Värderlek- och andra märken (3 st.)	PA
117	Önsmän " " (2 st.)	PA
116	Hönsor från Pernå (2 st.)	PA
115-117	Ördsat från Pernå (30 st.)	PA
114-115	Ördsat, sålsatt och lagtor (2 st.)	PA
113-114	Överens ortsmän i Pernå socken (400 st.)	PA
112-113	En visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
111-112	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
110-111	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
109-110	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
108-109	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
107-108	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
106-107	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
105-106	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
104-105	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
103-104	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
102-103	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
101-102	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
100-101	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
99-100	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
98-99	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
97-98	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
96-97	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
95-96	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
94-95	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
93-94	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
92-93	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
91-92	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
90-91	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
89-90	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
88-89	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
87-88	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
86-87	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
85-86	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
84-85	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
83-84	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
82-83	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
81-82	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
80-81	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
79-80	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
78-79	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
77-78	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
76-77	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
75-76	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
74-75	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
73-74	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
72-73	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
71-72	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
70-71	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
69-70	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
68-69	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
67-68	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
66-67	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
65-66	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
64-65	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
63-64	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
62-63	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
61-62	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
60-61	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
59-60	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
58-59	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
57-58	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
56-57	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
55-56	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
54-55	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
53-54	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
52-53	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
51-52	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
50-51	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
49-50	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
48-49	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
47-48	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
46-47	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
45-46	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
44-45	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
43-44	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
42-43	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
41-42	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
40-41	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
39-40	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
38-39	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
37-38	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
36-37	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
35-36	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
34-35	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
33-34	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
32-33	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
31-32	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
30-31	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
29-30	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
28-29	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
27-28	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
26-27	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
25-26	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
24-25	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
23-24	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
22-23	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
21-22	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
20-21	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
19-20	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
18-19	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
17-18	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
16-17	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
15-16	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
14-15	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
13-14	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
12-13	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
11-12	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
10-11	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
9-10	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
8-9	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
7-8	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
6-7	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
5-6	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
4-5	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
3-4	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
2-3	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA
1-2	Om visor: Ensam förskjutna jag sätter	PA

- 5 -

Fortsättning på innehållsförteckning till SAMLING 104a

En massa namn	PA	s.	193
Bakugnar	PA		194
En nedgräfd skatt å Hamnhölmarna i Sarvlaks skärgård			195
Vintern 1808			196
Planritning över Ryssön i Pernå, där ryssarna lägo i läger för sommaren 1713	PA		197

Fortsettning på innehållsförteckning till SAMLING 104

En massa namn
 192
 191
 En nedtecknad skrift & namn
 192
 i skrivarens skrift
 191
 Vintern 1808
 Planering över Ryssas & Löras
 där ryssarna lågo i läger 1807-
 sommar 1813

Sidorna 152-178 hilda nr 104^e och
 innehålla ortnamn från Pärna, sj deponera
 i E. J. 1927.

Walter Meinander,
 Läger, ordstäv, folkvisor,
 sånglekar, spådomar,
 ortnamn fr. Pernå

196 pag. + 1 planit...

Trisbok.

Uppskrifts och Samlade af

Tatjana Meinander

Handwritten signature or name, possibly 'Hobart'.

Torsfluckan.

Penn

Hon växte i topet vid säsauk skog,
hvad liljorna drönde, det viste hon nog,
hon viste hvad fågeln i lundorna kvad,
och jämt var hon glittrande glad ::

Hur ärenu gingo, en fästman hon fick,
som lyste sig stolt i sitt krigsida skick.
Hon dröjde ej gäma, hon dröjde ej als
att beströf färdna häns häls ::

De skene ha gift sig, men freda tog slut
Mot baren af Ryssland drog konungen ut.
Med gästet brud tredje drog gessen ästad
men jämt var hon glittrande glad ::

En kväll när på åkeren hon skylarna laud,
så kom där ett ljud ifrån främmande land,

∴ Bäst visen om Tengel bland barnorna
man sade att gossen var död ∴

Hon stod där så röd bland de svajande
"Hur dog han" hon frågade darrande stän
"Han brände sig manligt i kulornas b
Så blev hon så glittrande gla

O bästa bland skylar på blomstrande ä
"I flickor" hon sade "min brastliga säng
∴ Hur lyft att på döja med röjen
i gyllene skönnas tid ∴

Hon lade sig ner och somnade goot.
På sådant hon bars in i stugan
∴ Hon log in i döden och livskade rö
att aldrig fanns ätare skönd ∴

Och flickorna sjöng på grönskaude graf:
"O, holla, vi hålla så järblygt dig på

∴ du band på din kärlek, du visade
att jämt var du glittrande glad ∴

Upptecknad sommaren 1898 ef-
ter muntligt föredrag (sång) af anen-
datsdatteren Olga Karlsson i Täl-
båle (Tenn); viten ej känd i grann-
byggen; sängerskan Carl sig duktam-
na i Tiborg.

Fickvisa.

Det var en vacker juninatt,
då jag vid Bleckas sida satt,
∴ och hennes lilla hand så fin
låg darrande i min ∴

Alt var så tyst, blott så det så
man hörde bränne delfoor sassa,
:: som hvishade i lunda grön
om kärlek, hopp och tro ::

i mitt bröst
där hvishar samma ljufva röst,
låt oss i sommars lifva så,
som detta delfoor små.

men från des blaa ängar
:: fick jag en värlig bifaktning
ett värligt ögonblick ::

Stenografiskt uppteck
efter Olga Karlströms sång vid
gungan i Pålboas sommarskola 1897

3. I ungdomens blomning...

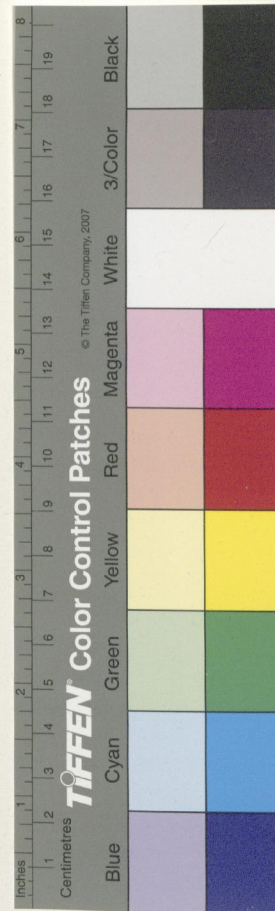
(Melodi i slutet.)

I ungdomens blomning jag satte min tro
till en yngling som huld och så god,
men han i sitt hjärta af falskhet var full
och en gång af Guds färd sin lott.

Vid femton års ålder förskjuten jag lef
af vännen jag älskat så ömt,
jag tänkte då snart att skrifva ett brev,
men tårarna hindra' meg ämt.

Jag vet, du har pennningar, bifört och guld,
och därför så sviker du mig.
En börda så tung på mitt hjärta du lagt
men gäva jag här den för dig.

Du aldrig mig älskat fastän du så sagt,
du talte blott falskhet med mig;

7
men när jag beträcker, så va det alltid skönt
att jag såg fröket till dig.

En kys jag dig skänker, att du må få
den salar så varmt, o, till dig,
om du till mig kommer för du stanna
och vila så öfver min arm.

Än vill jag se till att skrifter ej må
ty hinder dig görn betvär till
ty kauske du stödd uppå rötter nu a
till vännen du hälsar så kär.

Så sök dig en flicka, som rikdomar
ef sedad med häime förnöjd
då ni till himlen må så som en
och skada Gud kärleksfullt sken.

Kör nu min gäste, som abrogen var
nu vill jag ej mera se dig

N° 3

8
Tungdörens blomning
folkvisa från Gammelby i Färna.

Tung-dö-rens blom-nung jag sat-te minn bro till en

yng-lig så huld att så god, men han i sids

hjär-en af folk-het var full af en gång af

Gud för sin lön.

Gregorice 17 jan. 1900

Väner Minne andan

9
[stij]
jag plockar nu liljor och storr på den
där du skaffade vännen i jorden.

Upptecknad julen 1899-1900
efter längd af allmogehälskor i Gam-
mella och Fotsby (Pärnäs).

4. Falskvin.

Oles! Visade en variant af n^e i
Myland II.

O Vilhelms sista, minns du ännu,
den första gången som vi talas vid,
i skinn faders ringa boning
där var det som jag beaktat med dig.

I min faders ringa boning,
 där visste jag utaf ingen nåd
 där visste jag af ingen sorg
 ej häller utaf någon motgång till

Men sen jag reste från min fader
 för att skaffa mig själfver bröd
 alltsin har mitt lidit så många
 alltsin så hafver jag lidit nåd.

Jag är en liten arkgårdig flicka,
 som gaf mitt hjärta och hand' åt dig
 jag hade tänkt att med dig på lifet
 men sedan blef du så färdig mot mig

Men vänn mig öfvergifva,
 och ingen märkta mig älskar mer
 men jag hoppas på Gud min fader
 att han dock aldrig öfvergifva mig

Efter dessa vetter göngs ännu fäl-
 jände, som dock försligen kan hörn
 ihop med denna vita - såväl inne-
 hållet som melern som därmed.

Lattem sätter jag på nya modet
 med gullgärdar där runt omkring
 och färdig flickorna stänga dörrar
 så öppnar jag genom förslut in.

Efter sång af Gammeleby -
 och Forsby-flickor, januari 1900.
 T. M.

5. Folkvita.

Klara hälsa, lifva lundor,
 som så ofta lattem var
 till de många sålra stunder
 jag har dig fördrifvit här.

Denne såle stund forsvinner,
 Dessar dar gå snart forbi,
 Jøz ej mer dit kjæte finner
 Da jøz tænkte lykkez bli.

Du som band mig dette kjæte
 Så forvalgt at så ont
 Jøz som føde at lida smerte
 For du som mig kauske geont

Lykkez du som utau smerte
 Lyppe vænen tænke kan
 At om du i dette kjæte
 Liddet mindre kærlek fauns.

Grymme hagleont du som pleger
 Lykkez du ej kausa har.
 Himmel æk, foræl jøz frøger
 Hvad du afstigt drømte var.

Far foruget, vækommeu åter,

gløm ej bort den dig har kær.
 Himmel, jøz jøz ætst forælter
 Da næst Gud mig kærast vær.

Når min leuads afton skymmer,
 Når mit stæte krosklog ser,
 Da jøz for frau alle hinder
 Glemme forleporten går.

6. Falkvita.

Æk, det var i lifets morgontimma
 Jøz med tjusking tyghe mig forimma,
 At bestændigt blomsterklædt bugea var,
 At på jorden eig var fauns kom.

At jøz lærde mig at ætke lifet
 Ætke honom, som mig liddet gifvit
 Le at æt, som rødt sig omkring,

blef du gladste i lærers ring.

Han som bairt vel redligst mig elsket
han som held mig hjerte hals fængsel
han till mig en kærshad side glømt
af fortælling liden en kærst drom

Når jeg så uti de ungdomslykke
mig en dag med myrten skule smage
da begynte alle kommer de
rundt omkring mig bled det is og de

Da var det som hjertets stråler sprang
da var det dødens kløber klung
det var da jeg smigtede så mæd,
og uti mit hjerte bled det mæd.

Da begynte jeg i rynde stjerne
liden røde ad æter mig fortælling
sen var kvæl uti en evig lund

gænger jeg om riddens hvide stund,

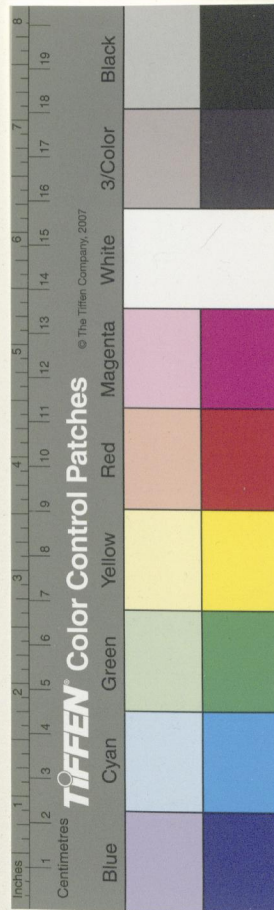
Gænger længe af af smerte græter,
afør fjende som aldrig kommer æter
men af alle ingen røde fortælling
om min saga ifrån fortælling er.

J. Folkvisen.

Jeg minns den tid da jeg forloved blef
det var en aften inde i juletid
jeg aldrig høft så roligt någonsin
vi dansede den hele natten om,

Min fiende var i sine unge år:
han var ej endnu fjende gæster år,
jeg var ej kugler men æder jeg:
vi kælede vakte sammen dag for dag.

Min fiende var den vakkreste i lund

och hennes by var som den hvita snö
en liten stas så hade hon på kin
den var så rött, så rött som "negret" (?)

Det var en dag, en januardag
så solen sken på himmelen så klar
jag klädde mig, jag gick till fjällen
jag skulle afsked säga af min vän.

Min fjella gick den hela långa dag
och följde henne var jag, ut på solen
den andra dan hon följde mig till sen
jag skulle ge mig ett på ocean.

I tre års tid jag på gån jag inte blef
och många brev till varandra utväxlar
ett brev från henne fick jag i kvar
kom snart, kom snart, kom hela i min

Jag tänkte också snart att vara hem
att gifte mig med min aborå vän,

men ändring blef det denna gång också
jag fick ett brev med snart försägelse på

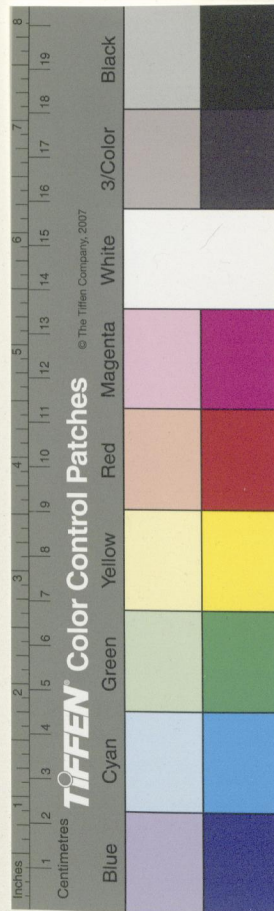
Jag bröt det brevet, läste det så här
"Min Gud skall veta, hurudan jag är
i brevet stas, din lilla hunda med
hon finns ej mer, hon är i grafven dö."

8. Fackorin

En köpman i Östindien
han var rik, han var vä
hon ejde och en dotter
hon var därtill, hon var skön.

Hennes namn var Juliana
hennes ädel gifte är
hennes lilla dot stas utmärkt
för ett handstaket är.

Hon var älskad af en gäman,

Det för ett hurtigt mod
 men hennes fader svarade:
 du är henne allför god;

en köpmann skulle du hafva
 för penningar och guld
 en köpmann skulle du hafva
 om det kosta skulle mitt lif.

Skall jag en köpmann hafva
 för penningar och guld;
 hvad männne gillat gagnas i
 då jag gör sorgfult?

Juliaanna gick i haven
 satte sig under rasenträd;
 där så druck hon af förgiftet,
 tog lifvet af sig i gläp.

När hennes fader det fick höra
 att Juliaanna hon var död

Juliaanna, Juliaanna
 du har blott mig i stor nöd.

Vi måste skrifva till matrosen,
 så hastigt som vi kan,
 men det skall viott ej lifva
 någon gärdery för han.

När matrosen det fick veta,
 att Juliaanna hon var död,
 så blef han så förfärad,
 att han föll till jorden ner.

Men Gud gaf honom kraften,
 att han kom till sig igen.
 Sen så reste han till Ostindien
 till sin Juliaanna igen.

Han tog Juliaanna vid handen
 och kyssade henne på kind:

20
många tack så skall du hafva
för du varit så huld mot mig

—

Kop. J. Falkvinn.

Jungfrun hon begärde sin moder om
gå ut att spåron en djup afbonst
gå ut att spåron en djup afbonst

Moder hon svarade sin dotter: du må
om du dig tager vara för bölgarna de
om du — o. s. v.

Jungfrun hon gånge sig till de
där fick hon se ett skepp, som kom
land i land,
där fick hon — o. s. v.

21
Jungfrun hon frågade: hvad hafven
I tre last
hvad hafven I att säga ombord på detta
skepp,
hvad hafven I — o. s. v.

Kaptenen han svarade: vi lasta' det med
vin
och därför så hafva vi ju pengar i
ditt skrin
och därför — o. s. v.

Och jungfrun hon drack utaf vinet så sött,
Så länge till hon somnade uti kapte-
nens skepp,

Så länge — o. s. v.

Kaptenen han såg till styrmannen sin:
Styr mig och mitt skepp där så sakta
ifrån land,
Styr mig — o. s. v.

Men när de voro komne ut på bølger
 de blå
 då vakua' sköna jungfrun i skep
 pet där hon låg
 då vakua' - o. s. v.

God nåde, att Gud skydd mig och
 na från sin
 då jag tillstängde dörrar och bort ifrån
 dem för
 då jag - o. s. v.

Kaptenen han svorad: du haffver mig
 jag ser på dina ögon och på din
 så röd,
 jag ser - o. s. v.

Skön jungfrun hon kammade sig lång
 västa här
 den kastade hon sig uti bølgerne de blå
 den kastade - o. s. v.

Kaptenen han såg till styrmannen sin
 kast ut de styrbordssaukar och båten
 ifrån bord;
 men förare de det hvarne var sköna
 jungfrun då.

10. Falkvisa.

I mitt hjärta där bor en gosse,
 han följer ej uti denna lym;
 uti städerna vill han vistas,
 lever vel om han ej söker mig.

Loika mig det får du göra
 bara ej för någon ann
 fast det stundom är besvärligt
 jag i tygthet lida skall.

Rita gossar skall mig bärn
 då jag lägges upp på bärn,

du som är mitt hjärtans kär
han skall fört tilli lingen gå

Nåa kärar skulle han föra
liksom pärlor på ena graf
då skulle han sig fört påminn
hur han mig älskat har.

11. Folkvisa

Det var en söndagsmorgon
en jungfru gick ut
ja en jungfru gick ut.
Hon sig åt skogen vänder
att höra fåglar sjunga.
De kette och de kette
som om de vore frä

Då hastar fram ur skogen
en herman så stolt.

ja, en jöjare föddam.
Han hälsar sköna jungfrun:
goddag min sköna kärna,
hur vägar du dig ~~att~~
att du ensam gå ut.

Men jungfrun hon djurade
att fäll till jorden ned
och blev bleker som ett rik.
Han gkast vatten berutar
föt till på jungfrun stänka;
men jungfrun stod upp
och var frisk som fört.

Ack, käre min herre,
gå inte rann af mig,
för att jag fattig är;
men gå ibland drike,
där funnet du din like;
i himmelen, i himmelen
där ha vi lika del.

Det jungfrun hon gånger sig
i kammaren in
för att skrifa ett bref;
Hon skriver dessa orden:
min bästa vän på jorden,
för dig så vill jag lifon,
för dig så vill jag dö.

12. Falkviden.

Där kom ett skepp framseglande
att uppi det stormiga haf,
där fick jag se en flicka stå
en flicka så fager och fin.

O flicka fager, o flicka fin
o flicka så fager och fin,
så tycker han hemmet att dricka
att glass med hvad däruti är.

Flickan tog glass, så det följde

Det var ju det södaste vin;
Se här, se här du unge fjöman,
Se här har du troheten min.

O flicka fager, o flicka fin
hvad gör jag med troheten din,
du är ju en fattigmans flicka blott,
och jag är en rikers matros.

Flickan gick upp till sitt söderlunda hus
hemmet fader och farmoder var döda,
hon var ju den rikaste damen
som fanns i den staden en gång.

När matrosen dera hörn gick,
han genast till styrmannen gick,
o styrmannen, o styrmannen
lät smyg till min käresta gå.

När matrosen kom till det söderlunda
han var damerna stängde om lås.

Låt upp skön jungfrun, låt upp en
vän,
det är allra kärestan din.

O nej, o nej, jag känner dig ej
o nej, jag känner dig ej
minns du ej den gången du så
rude mig
att du var en riket matros

O nej, o nej, det minnes jag ej
o nej, det minnes jag ej
den gången jag tvänkte dig min
att jag var en riket matros.

O, fiskefager, o, fiskefins
o, fiskefager, säg, vill du bli min
en riker jag älskar det stommiga
o, fiskefager, villst älskar du dig.

O nej, o nej, jag älskar mig ej
o nej, jag älskar mig ej.

När du har seglat all världens omkring
villst kommer du en gång igen.

Vitorna 5-12 enligt uppteck-
ning af bondadaten Ton Fors-
ström i Gammelmå, Pernå, vislerna
1900. Antes Mauder.

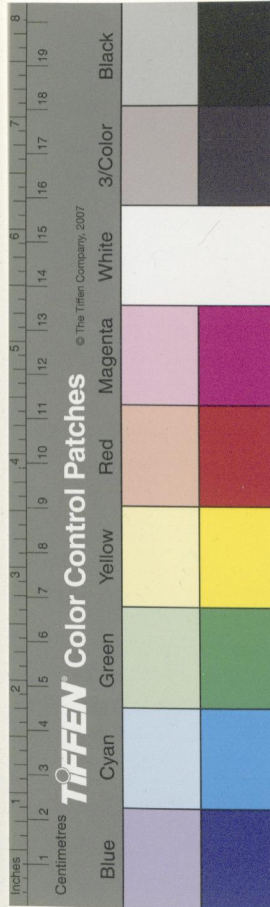
Med Orade af Tildö byholms Gammelmå³⁰ i 1900. ⁴² i 1900.

+) Skjut ut min båt med förlig vind,
 att sprer vitens klara vatten,
 så obemärkt, som skogens hind
 framstår i den tygta natten.
 Min fläcka ren på fjärran strand
 mig vinkar med sin hvita hand.

Sen väntat länge - hjärtat står
 arökt i dörrens galler,
 och ifrån ögat saknadens tar
 på kindens friska rosor faller.
 Flyg därför milda vesterwind
 lys tarer från den huldade kind.

Lä spärra mig ut ditt vinge-par
 min lilla båt jag vill dig följa,
 så fri som skogens fågel far,
 skjut på, skjut på din friska båtja.
 O, det är skönt att sitta så
 och gunga fram på vågor blå.
 Jackvit, Geijer?

Jag skulle ge mig ut på ocean.

v. 4. Svad det är lyft på fridlar ej
fa' gunga fram i tyta kvällen
och tanka på sin trogna
som sitter väntande på hällen
och speglar sina lockars
i vågens leende kristall.

v. 6. Det går, det går med hast
men tanken ändå för him
och nu är jag vid målet
och där min lilla flicka
Ligg båt och vrida dig i
jag skyddar till min flick
stolt

v. 5. Lys måne, lys min kända
i klara spårar boken neder
att rökens ej min lilla båt
till sig i djupets dalar leder
Ja' skall jag gläd en arm
för eder gunga än en

shut

32
2) Och hör du lilla syster
hur är din kind ej mer så röd
du går så blek och tyst
du liknar just en död.

Ja mig har hävdt ett sällsamt
ting,

hvar för jag vandrar tyst omkring
ty jag har skänkt mitt hjärta
allt åt en ungstven.

Eller kära lilla syster,
för första gången älskar du,
och det kan allt gå öfver
det tror du inte nu.

En lemnar fågeln sina små
förän vår kärlek skall följa.
på jorden och i himmel
blott honom älskar jag.

Jag skulle ge mig ut på ocean.

42
nu Gammelm
i 1900.

Svad blef
min tid,
igen gång,
en läng.

te i byn
mon,
ä kind,
mer glatt vin

ga år,
12 år.
re jag
ig från dag.

dag.
i så klar
i flickans
i vän.

ga dag.
i svag.
i strän

v. 5. Men kära lilla syster
du är så ung du kan ej tro
hur ofta lukt och falskhet
i gossars hjärta ba.

v. 6. Nej för blir kärkan tyst och
förm falskhet i hans bröst
så värdt som markens blår
så är hans tro mot mig.

v. 7. Men kära lilla syster
hur vet du att han har
och vill din make blifva
här och evigt där.

v. 8. Han ser på mig med ögan
två klara stjärnor i dem
så tro vi oss i himmel
bli hos Guds englar små
stut.

alkoiron meddelad af Tilda Kallsten 184
när Gammelmor, april 1890.

Tid femton års ålder jag åskade den
en gosse. så ömt och förhålligt,
jag fann det så tråkigt att vara allena
men ack då han kom huru roligt.

Vi hade så roligt, vi lekte som barn
så ofta i mormodrens stuga,
jag anade ej då att djefruken gån,
mig så skulle svärja och draga.

En oskuldens tärna i bygden jag
den väskias te kanske bland alla.
och gossarna komma till mig hvar
sin påstund de mig ville kalla.

Men Pelle förblef dock min
endaste vän,
och honom jag ville ej smärta,
han sade så ofta, kom stanna
min vän,
oh känn hur det klappas mitt i svag
hjärta.

Jag skulle ge mig ut på ocean.

när Gammelmor
i 1890.

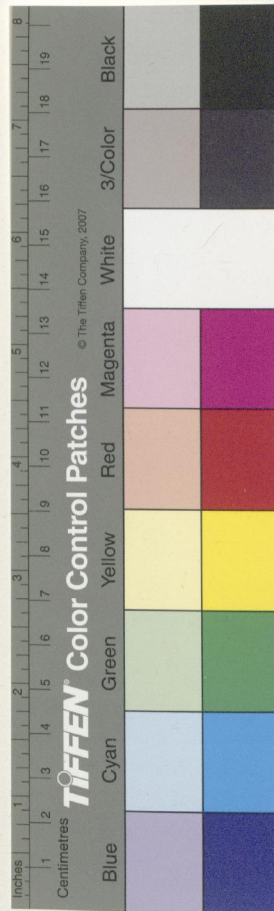
svad blef.
en tid.
igen gång.
en lång.

te i byn
snön,
ä kind.
merglut vin

17 år.
dag. jag
19. från dag.

dag.
i så klar
i flickans
i vän.

ga dag.
i svag.
i strå

v. 5. Då kysste jag honom och kysser och frid.

så varmt i mitt hjärta tillbr
och Pelle han svarar då att

v. 6. jag lofvade blifva hans min

v. 6. En tår uti ögat på Pelle jag
en dag då vi vore allena
han sade, dock otina det är
att redligt ditt hjärta förtjener

v. 7. Jag därför tänkt taga tjänst

här greven uppå herregården
vår vet jag att han som

den trogne han blifver dock

v. 8. Och kanske då jag där har

han ger mig ett torp eller gå
och där uti oskuld och enklighet

förhållas skall kärlekens värde.

Så talar Pelle och tröstade mig
och kysste mig tusende gånger.

snart blef det till herrgård
min käraste steg

att lyssna till fåglarnas sånger.

Jag gick denna stigen så gerna
hvar kväll,

men aldrig till gården jag torde,
hvar söndag kom Pelle till mor-

och mycket hvarandra då spordet

En afton jag mötte en gram officer
i skogen på vägen till Pelle

den pråmmande herrn såg så
gladt ner till mig

från gångarna den yttre och
snälle,

Jag skulle ge mig ut på ocean.

42
nu Gammelby
i 1900.

svad blef.
ini tid.
igen gång.
en lång.

ti i byn
snön,

ä kind.
merglut vin

ga år,
17 år.

re jag
från dag.

dag.
så klar

flickan
vår.

ga dag.
ä svag.

u strän

12. Som blösten han hoppar
sadeln ner
och tryckte mig tätt till sitt
lät vara mig herre förtrifla
jag skrek
jag binder åt Pelle blott kra

13. Nej aldrig han sade jag
dig
och aldrig skall Pelle dig
tag vill du ej följa till
med
där har jag dig något att

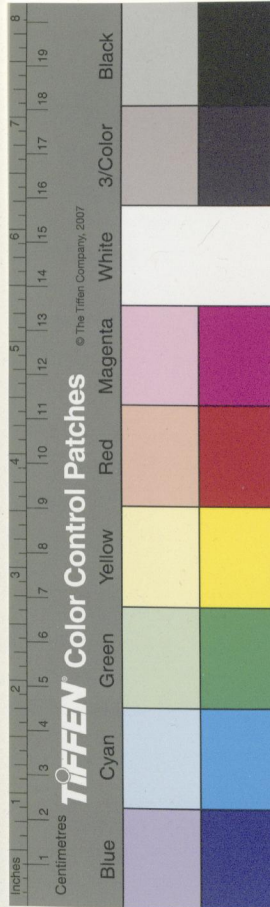
14. Med våld han mig lyfte
sadeln
och flög med mig bäst genom
skog
jag skrek men det halp ej
jag svar i det lopp
att aldrig bli Pelle otrogen

38
Dack anslutligen stannade vi vid en port
och hastigt det följde uti hornet
och vaktarne skyndsamt öppnade port
och riddaren mig förde till tornet.
Ses! sköna flicka hvad ar nu ditt
namn.

42
hvad blef.
min tid.
igen gång.
en läng.
hvad tycker du om din bering i byn
säg vill du ej hvila hvar stund i
min famn i kind.
och äta med mig lifvet konung. mer glatt än

17 år.
18 år.
och blöskade in i mitt öga
han var mig så vacker, så smärt
som en kind
och motstånd det kände han föga.

Med riddarens smek flydde hastigt
min sorg
som drottning i stället jag gällde
och dagarna flydde i riddarens borg
Jag skulle ge mig ut på ocean.

blott sällan jag tankte på Pelle.
19. Men roarna flydde från blott
och riddarn med köld mig blott
nu såg jag med blygd hur för
och blund
jag var då jag Pelle borttötte.

20. En dag sade riddarn den
du skoka bered dig att fara
i morgon bittida långt bort
där du kan hos Pelle få var

21. Så måste jag taga med blygd
och sk
men himmel hvart skulle jag
till mormodrens stuga jag to
ef från
men hvart kunde Pelle nu

40
Så måste jag trenne där och en natt
så föll jag i vammakt till jorden
mitt öga var slutet mitt sinne
var matt
blott höpen jag hörde de orden.

Olyckliga flicka hvad har du nu
gjordt
och hvart har så länge du varit
med ängslan allt öfver jag efter
dig sport
men saknad har jag blott erfart
ga år.
17 år.

O mormor jag sade förlåt mig re jag
mitt brott ig från dag
jag föll i en riddares händer,
med våld han mig förde långt
bort till sitt slott
varärad jag hemåt blef sänder.
flickans
i vän.

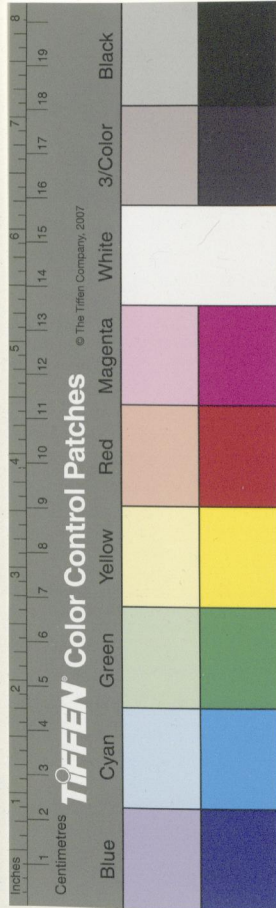
Min dotter sad mormor så ga dag.
trösta dig döder svag.
ditt brott vill jag gerna förlåta
Jag skulle ge mig ut på ocean.

42
nu Gammelby
i 1900.

fvad blef.
ini tid.
igon gång.
en lång.

ti i byn
mon,
ä kind.
merglät rin
ga år.
17 år.

ga dag.
vä klar
flickans
i vän.

men då du engång inför Pelle
o mämne han äfven förlata.

26. O mormor hvar är han o
honon
jag vill endast då i hans arm
o söker han mig mämne ännu
han säkert sig adelt förbarmat

27. Han fått som en kämpa
smärta ha
han ville från rofravn dig
ren hade han fått sig ett
och en p
han ville så lycklig dig gör

28. Så dignar jag åter i samnakt
och vädtes i moromadrens hys
men Pelle min älsklung han
fanns där
min sällhet och hopp vora

slut

Utdrag af Tilda och Olle Nyholms i Terna Gammella
Folkvisor april 1900. ⁴²

Jag minns den tid, då jag förlovad blef.
Det var en afton, invid jini tid.
Jag aldrig haft så roligt någon gång.
Jag dansade den hela natten lång.

^{2^a}
Min flicka var den vackraste i byn.
Hennes by var som den hvita snön,
En liten ros så hade hon på kind.
Den var så rödvisad som merglat vin

^{3^a}
Min flicka var i sina unga år,
Hon var ju knapptast född 17 år.
Jag var ju mycket, mycket äldre jag
Vår kärlek väte samman dag från dag.

^{4^a}
En dag det var en januari dag.
Så solen sken på himmelen så klar
Jag klädd mig, jag gick till flickans
Jag skulle afsked taga af min vän.

^{5^a}
Min stackars flicka gret den långa dag.
Att trösta henne var jag allt för svag.
Andra dan hon följde mig till strån
Jag skulle ge mig ut på ocean.

62
Tre års tid på jorden jag ute blef.
Och många blef till vännen min jag.
Ett bref från henne fick jag i hvar månad.
Kom snart, kom snart, kom hvila i min.

7te
Jag tänkte också snart att resa hem.
Och gifta mig med min utvalda vän.
Förändring blef det denna gång också.
Jag fick ett bref med svart försegling.

8te
Jag bröt det breppet läste det så här,
Min gud skall veta hurudan jag
I brevet stod din lilla hudda mår.
Hon finns ej mer hon är i graven d.

9te
Jag aldrig älskat någon mer än dig
Ty denna liv har behagat mig.
Jag älskat henne uti trene år
Tintils den dag hon lades upp på b.

10te
Nu slutar jag min lilla enkla
Och reser bort långt bort för vitta gå
Jag sett den graf der lita vännen gr
Och med en tår begrädd denna för
slut.

44
1te
En vacker flicka så har jag älskat,
Så har jag älskat allt öfverallt.
Men när min moder fick det veta,
hon kunde ej den flickan bida
Ty hon var född af så ringa stånd

2te
När min flicka fick detta höra
så föll hon uti en sjukdom svår
tre dagar låg hon i en sådan sveja,
hon måste sig till jorden böja.
att för sin hjärtans älskade.

3te
Tre timmar försän min flicka dödde
så lätt hon kallt uppi mitt namn
jag tog henne uppi mina armar
Och kyssade hennes kinder varma
På dag hon nöjd uti min famn.

4te
Jag bjuder eder ^{att} men aldrig mera
för någon flicka att kurtisera.
Jag beder eder adjö farväl

5te

5
Först ser ni mig upprå bågän gång
Och sen så ser ni mig aldrig mer
När kulorna uti luften hrina
Då tänker jag allt mäst mårn lid
att för sin hjärtans älskade.
Slut

1/ Minns du den glada stunden
du låg invid mitt bröst
Vi hörde fåglarsång
Du var min enda tröst.
2c

3/ Först lärde du mig älska
att älska varmt och ämt
Sen lärde du mig glömma
att glömma som du glämt.
3

4/ Jag vet att kvinnans hjärta
är ännu mer än mitt
Det rörs i lust och smärta
det röres likt barn mitt.
4

5/ Du fram uti skogen
och fågeln upprå hrivit.

46
Han har en make dragen
hän har en vän förvrist.

Men stackars jag har ingen
och ingen vill jag ha.
Så får jag ensam vandra
till dess jag läggs i graf.
slut

2/ I dansen heter hrinner
du hriskade till mig
du sad det var en himmel
att tala på med mig.

Skämtsvisa

Mars och Lars till skogen gick engång
där fingo de höra små fåglarsång
Ska vi skjuta sa Mars
ja det skall vi sa Lars.
de va bra sad Mars till Lars.

Mars han göt fågeln som satt upprå gren
och korpen fäll ned o var död som sten

Ä äin döder sa Mars
ja de ä äin sa Lars
de va bra sad mars till Lars

3) Mars han köpte en soppa¹⁰ väl
all ~~ett~~ hundra härringar de äta sig
ä di mätta sa Mars
ja de ä di sa Lars
de va bra sad mars till Lars

4) Mars o Lars åt fanders nu drag
mars drag en harpa, o Lars dra en p
ska vi harpa sa mars
vi ska plaga sa Lars
de va bra sad Mars till Lars

5) Jan han blef rädder o sprang
en vägg.
Mars han sprang efter o råkade
ä äin rädder sa Lars
ja de ä äin sa Mars
de va bra sad Lars till Mars.

48
Ennän jag sitter och hur sorgen jag är,
ingen finnes som ger mig tröst,
afvergifven och förskjuten utaf den jag hade kär,
eller utaf min utvalda vän.

Ingen mera jag får, sorgen tarar jag sår,
engång skall jag med glädje uppskåra,
om g här för mitt bröst uppå jorden finnd
men i himmelen där hafver jag en vän.^{tröst}

3.
Och om vän hvarför brikte du mig
då mitt hjärta så uppriktigt var,
om dagen vid mitt arbete så är du i mitt sin
och om natten så är du i min dröm.

4.
Solen som du mig sör, loftet som du mig gaf
liknar jag vid en flakstånande vind,
ty så fort som det blåser flyger loftet bort
men det kommer väl aldrig mer igen.^{svikad}

Fartan fattig jag är, tro dock g jag håller nån
ty mitt arbete jag skattar lika godt högt,
hanshända och min spår fylld af högmood
lika väl ä

se då hafver jag rikedomar nog.
shut.

v1. Får väl min unga, sköna hand,
jag måste bort från dig
men när vi träffas vet blott Gud
igen på lifets stig
här redan afskedstimen står.
o, torka bort den sorgens tår.

v2. Nej lät den stråla än en stund
möt mig i ögats glans från
den lev på trohets och grund
en evig kärleksglans,
i höstlig natt bland storm och stund
blir den min andes ljus och frid.

v3. Låg minns du än den ljupa bunt
där frid och skugga ba,
där vi en stjärnströdd aftanstund
hvarandra svura tro
då kysar brann uppå din mun
inseglat uppå vårt förbund.

v4. Stök gult och gult står lunden nu
och stormen briner höst
men hopp och minne skapa ju

50
ny vär i våra bröst,
vi skifas men med tro och hopp
mitt mot samma himmel se vi opp.

5. En kys i från din roslunn
du hulda gif mig den
och luta dig som förr en stund
intill mitt hjärta än
sen får jag drömma blott om dig
därute uppå stormig stig.

När flicka på din färdstam
en svata sätter sig
och springer flämtande och varm
sitt kvitter glad för dig
tro då att jag har sänt dig den
tro att den kommit från din vän.

Gråt ej om i det vida haf
en evig bädd jag får
kan du ej pryda där min graf
med blommor och en tår,
du minns ju stundom mig ändå
och längtar till mig i det blå.

v 8. Men rostar ringen på din hand
din kärlek och din tro
res då ett kors på hafvets strand
där storm och bränning bo
då först som död du sögde mig
då för min hembygd och för

v 9. Ihi bli du blek jag vet förrät
det kan ej blija så
med varma strålar ser din sjä
ur tagna ögon blå.
du himmels ström i lifets nå
du själens fröjd du hjärtats skatt

v 10. Åtnu en kyss, en enda blott
och sen farväl, farväl,
ännu en blick det känns så godt
så himmelskt i min själ
min ^{är} ros du ~~är~~ en vind jag är,
farväl! o hur du är mig kär.

slut.

Ringlekar.

32 stycken

1.

När vi gå så här i ring
 Låt oss gå ett kvarter
 Jänka, Seana, Laga Si,
 att vi en vacker flicka få.
 Kom vännen kom
 kom vänn dig om
 med mig i dansen hjärtallala
 glädjens i dag, det är vår lov
 måtte sorgen aldrig komma.

Isbe

2.

Ekegård och aspelåf allra vackra blader
 jag bär min vän i guld aftrå, hon var en
 hjärtans glädje.
 min vän är kommen ifrån fjärran
 jag fruktar om han är borta.

54
men för skall jord betäcke nu
för att jag älskar bedrogen.
Esbo

3.

^{hop}
Kommer små flickor alla, låtom oss
svänga om i ring kring
near ~~graven~~
o, hur vår tygsta fröjdes, o hur
hopp är glatt,
nu komma hvilans dagar ska
:: härlig är nog, peikten, vad vi
gör den nöje
men en väl fylld peikt har
sin dubbel fröjd ::
Esbo.

4

^{hop}
Jag gick mig ut en vacker veke
för att söka mig en vacker flicka
hon var så schön som en rosens väsen
emellan hädron och tjingo åren
men om hon häver sig till andra
då skall kappen rippa ryggen vandra
Samma gör det mej,
Samma gör det mej,
om jag flickan äger mer i
Esbo

5

^{hop}
Flickan hon är så glad i sitt him
"kom sköna gosse vill du bli min
vill du mig ha?"
Hans svar var ja,
så gör det till att frida.
Esbo.

6.

Loo gik ^{kor} mig ut i lunden grön
 där fann jag mig en skölder
 jag tog den roten så lät om ar
 and försen gränsade jag min ko
 hej, gung hoppfärdiga gjorde så
 hej, gung hoppfärdiga gjorde så
 jag tog den skönaste jag kunde
 jag tog den skönaste jag kunde

Esbo

7.

Lite ^{hop} mer jag ha' dig.
 Fast jag kom att ta dig
 så du slapp att stå ut gata
 denna vännen här
 har jag mer kär,
 Lidare är ju ickes gata.
 Det du och jag min vän
 svänger om igen

Exbo

Den så d' vi vänner åter.

81

Hoppo, hoppo stå ej och dröj
 när du här gammal vill ingehad
 sitta i en vad titta bara på
 men mitt unga hjärta får du ej ändå
 : Dawson får du med honom du vill
 men mitt unga hjärta hör en annan
 titt. :

Esbo

2.

Hj. aj. aj, ^{pop} mit hjärta är borta
 Hur skall jag få mit hjärta igen
 Skynad, skynad ta faro hjärtan
 Som mit hjärta stulit har.
 Luglingen med ~~gula~~ ^{lila} lockar gula hä-
 ret röda kinden, ögat blå
 Det var han som stal mit hjärta

hur skall jag det åter?[?]

10.

Esbo

^{bop}
Hopps Lina se här har du mig
kom låt oss dansa polka
jag älskar endast dig
kom låt oss icke stå och skä
faralla, hej faralla, jag tror att du
faralla, hej faralla och så roligt att
hålla din

11

^{bop}
Nu ha vi dansat afren bång och
sittit sönder våra skor och hälar
hej hopp min sköna sökersopp
vi ska dansa tills solen stiger upp
hej hopp min sköna
vi ska dansa i det gröna.

Esbo

12.

^{bop}
Lag tog vi släp uti min hand
all kärta hemme öfver gårde'
där så illa brände jag min hand
allt för min hjärtans kärna
tag mig i hånden min lilla vän
min lilla rosenblomma
och västa är så kommen jag igen
då skall vi bröllopet både
spelegubben han skall få en tupp
för att han har kökat oss tilltammen.

13

Esbo

^{bop}
Låga bång och djupa dalar
se här är vännen den mig behågar
kom kom min lilla söta vän Låga
vi ska dansa tills solen stiger upp
du ^{och} min lilla dotter
vi ska dansa och hoppa,

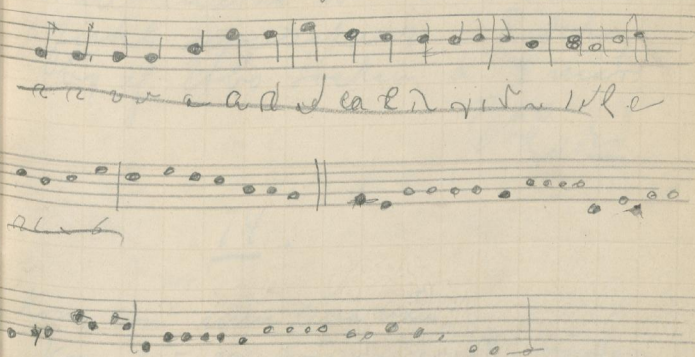

du och jag min lilla lilla
ingen kan oss tärkilja.

Gå gå de modiga gäster
du har lärt att vara mig
men jag ska väl vara
gå gå tar det för
alltid jag dig mer begär
se här är vännen du
som mitt bästa vän
uti lifet och i döden du

Så, så, så för du mig
allt för du mig, så står du
här för sken du ta mig
då du inte vill ha mig
se, så är jag skild från dig
vill du inte se mig
kan du se förbi mig
se så är jag skild från dig

Ringlek
Folkvisa fr. Emsälö V

Ringlek från Esbo

Kom, kom min lilla vän kom och låt oss
vånga glatt i ringen; jag vill ha dig
så innerligt, men säg, säg det ej för ingen
du så dansa vi alla samman under goda sång
och gammal, se så dansa o.s.v.

Dansekarne nr 1-13 stenogra-
fiskt upptecknad i Rådshög-
by af Ebo Söcker d. 4 mars
1900.
Hinder.

14.

^{120p}
Kom, kom, min lilla vän,
Kom lät oss svänga glatt i ringen,
Jag älskar dig
— — — — — (så säj int mig!) & nötkärl!

∴ Sen så dansa vi allesamma
under geärf, Sång och gamman ∴

Stenografiskt upptecknad
vid Borgå folkskolelärare 18/3 1900;
gjung i Borgå, Ensam.

Luga

hög

Häls. Luga, här har den mej
kom lät oss dawa pralha
jag ättlar endast dei
lät oss icke stå och skalka.

T. B. Mör.
19. II 1907.

Lupa.

Faint, illegible handwriting in the left margin.

Faint handwriting, possibly a date or signature.

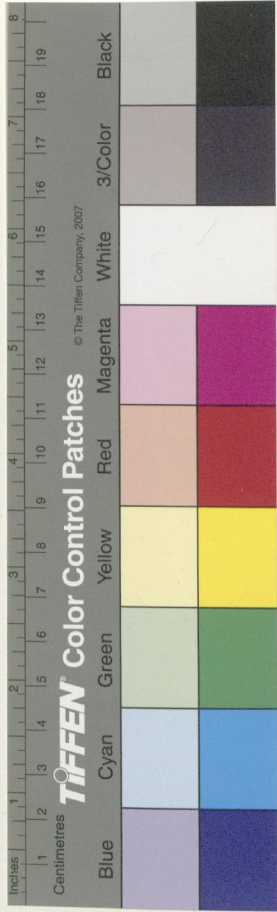
Lupa.

hop

Vi hoppade vi dansade en aftonstund
allt i en ljutan dal,
men imman en vecka sen
så skall vårt bröllop stä.

V. B. M^{är} 14:II 1907.

Faint handwriting, possibly a date or signature.

65
Luga.

kor

Moskvitas ä' vi allihopra
allihopra, allihopra
dea ha vi druckit ur en shopra
ur en shopra, ur en shopra,
du med all jag med
du med all jag med.

F. B. M^{rs}. 19.2.1901.

Lager

Handwritten text, likely a letter or poem, written in a cursive script. The text is mirrored across the page, suggesting it was written on the reverse side of the leaf.

Handwritten text at the bottom of the left page, possibly a signature or date.

Bongai.

100

Lute friar jag i den gården, int i den gården;
nu i denna;
inte friar jag till den fläckan, int till den flä;
kan, men till denna;
när jag dig i handen tager,
lika lustig och lika glad;
aldrig har du funnit sakt hos mig,
så ofta som jag har dig funnit.

F. B. M.

Falkenbergsholmen 1800.

Prosa

pp

Nu är jag glad att nu är jag ny
 skönare friska, fina Sofi.
 jag älskar dej
 du älskar mig
 aldrig i livet skulle jag dej.
 skönare friska fin.

R. B. Mör.

Falkenbergskolan 1900.

Luga.

109
 Too arbiq at min tauke var,
 at diq jiq nicea dēk,
 fastāu jiq stundom niq wað bar
 at sādaut at diq sādē.
 ∴ Ma qār jiq bot at niq en annan
 vāljis
 cūl iron kost
 pā lannma sātē jiq heime sālji ∴

V. B. M^h. 19. II 1902.

Lupa.

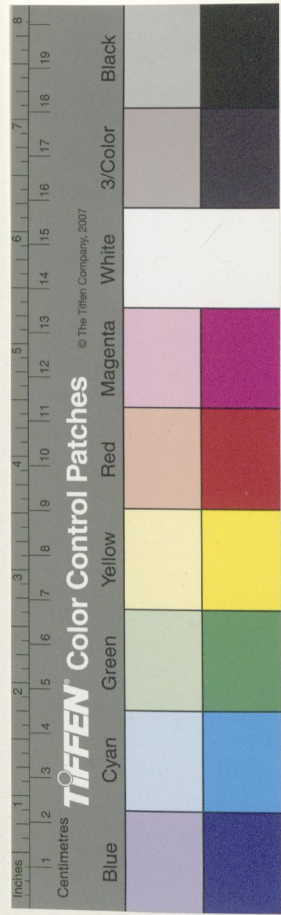
To löst du mig från tankarna
och jag fick veta att
fortfarande för tankarna mig bort från
allt annat och jag
mamma är ganska glad för mig och
vill
och annan hat
för mamma och jag skulle ing

V. B. M. 19. II 1901.

Lupa.

Jag gick mig ut en vacker vecka
för att säga mig en vacker friska.
Hon var så stön som en ras om våra
enkelan aderton och tjugo åren.
Men om hon väntar sig till åren
så ska kappren uppå ryggens vanden.
Samma gör det mig.
Samma gör det mig
om jag har den garten (friska) äger
eller ej.

V. B. M. 19. II 1901.

Lupa

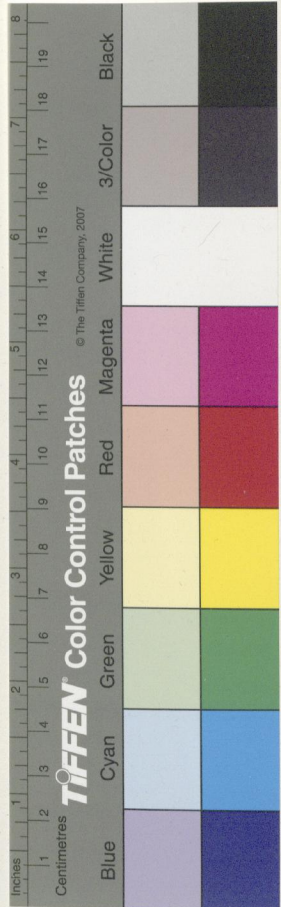
min fiska o' jag med.
 vi ska' dala i äta dag,
 vi ska' gunga i äta dag,
 min fiska o' jag med.

K. B. M. 19. II. 1901.

Lupa

Lej fiska, vi ska' be på Lund
 min fiska o' jag med.
 vi ska' dala i äta dag,
 vi ska' gunga i äta dag,
 min fiska o' jag med.

K. B. M. 19. II. 1901.

Lilla

Det fader och moder för mig
och den som jag älskar
och den som jag älskar
och den som jag älskar
och den som jag älskar

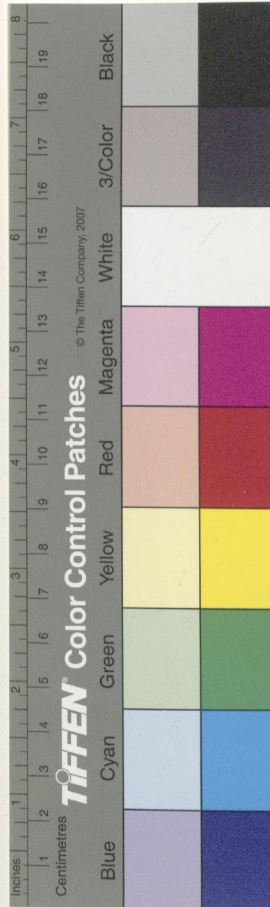
Mr. B. M. 19. II. 1904.

Lilla

71

Här dautar jag med alla vännen min
Gudsblå ägon, rosenbekind;
var det icke du som dautade till mig,
var det icke du som jag skulle ha?
ägonen dina
klarnast fria
dina båda händer se på dem.

V. B. M. 19. II. 1904.

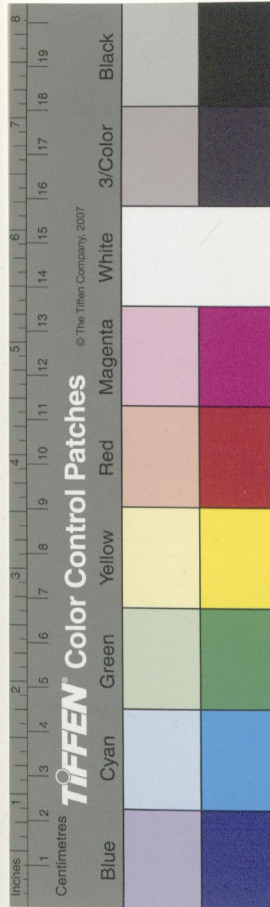

72

Utal alla som gå i ringen
jag vägar dig eller också ingen,
:: ty jag finner att det är omöjligt
att göra lyckelig förutan vän ::

7. B. Baker.

Falco apterus Sayre 1907.

Lugå.

Uppå en höjd som är full
av äppelträd och äppelträd
och äppelträd och äppelträd
och äppelträd och äppelträd

1789. 9. 7.

1789. 9. 7.

Lugå.

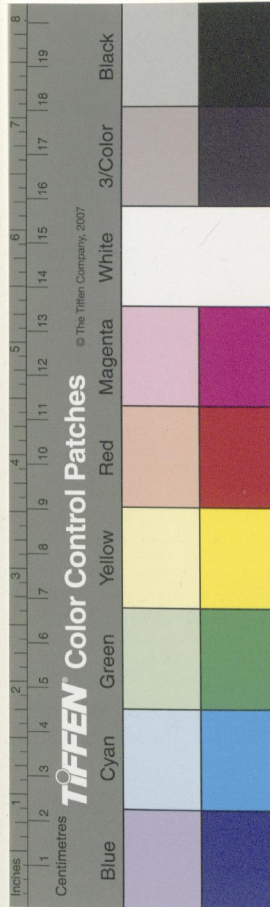
1789.

Lilla Majken, du älskar mig,
som både öronen runka;
ljärtat hoppar upp och ner i mig
som ett par ginstuade bukhar.
De röda rötter och de vita
de färgiga och de vita.
Och du är min
och jag är din,
så länge sockerlappen räcker.

V. B. Mår 19. II 1802

Andra versen:

Och färd i himlen och färd på ^{jula} jula
och farfar farfar bette Ola
och alla balijs var det ändå
de brända rötter och de vita o.s.v.

Lupa

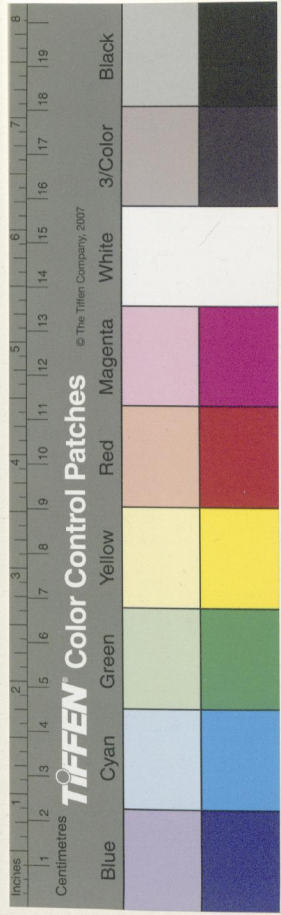
[Faint, mostly illegible handwritten text, likely bleed-through from the reverse side.]

Lupa

hög

På vår äng står en gammal lada
trallarallarna, trallavallarna
all omkring den stora fema, tjugo
ingen älskar jag när än den jag har
ingen älskar jag i alla minna där
trallarallavallarna.

T. B. Mår 14 L. 1901

Lupa

Handwritten text, likely a letter or poem, written in a cursive script. The text is mirrored across the page, suggesting it was written on the reverse side of the leaf.

1901. E. M. 8. P.

Lupa

kop

Kom lina jeele vana me me, vana
me me, vana me me,
kalehele vana jeele me de, dea
me de, dea me de,
kalehele vana jeele me de, dea me
de.

V. B. M. 19. 2. 1901.

Lupa

From this little book we may learn
the most, better we may
and yet we may see the
one of the best of the
small, yet we may see the
big

V. B. M. 19. II. 1907.

Lupa.

Kom ad Santa nina Lila Larua,
faj tar pri dig ad du nina Lagauna;
Lila agou Cyta som en Hjarua
ad Lila kiinda som en Valluorua.

V. B. M. 19. II. 1907.

Lupa.

Det vill mig vad det var
som jag har min ljästans kär
där har jag alla mina tankar
hög, låg, ut, nej, hi
Så det oss glada var
en liten tid så lepra vi
ljud är det värst till att gram!

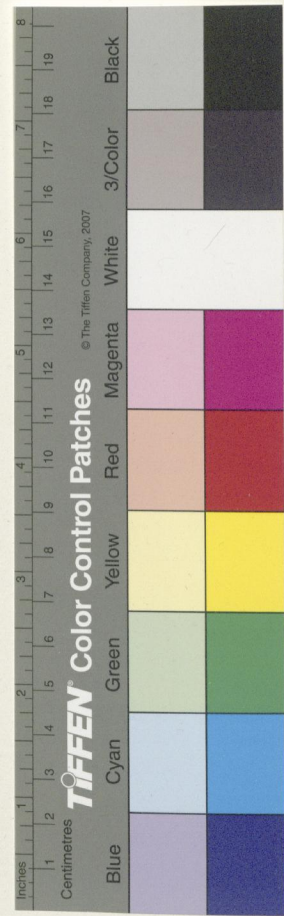
T. B. Mår 19. II 1902.

Lupa.

Heppet seglar till Köpenhamn
där kasta vi våra ankare
där jag har min ljästans kär
där har jag alla mina tankar
hög, låg, ut, nej, hi
Så det oss glada var
en liten tid så lepra vi
ljud är det värst till att gram!

God natt dig som förskjutit är
det är en iuvärdig plåga
den skall bäras med lagom
att se i bakspeglar med häva
nej hi --- o. s. v.

T. B. Mår 19. II 1902.

Lyrics

Handwritten lyrics in a cursive script, likely Finnish, covering the left page of the manuscript.

Handwritten text at the bottom left of the left page, possibly a signature or date.

Thornet tappalee eppä: Fräde
huiter meksi aekken
ingen peike prä Kräkö gure
som ike — — —
Obscen!

in val apurhje
on lata defeat

Kräkö: Borga.

Handwritten text, mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side.

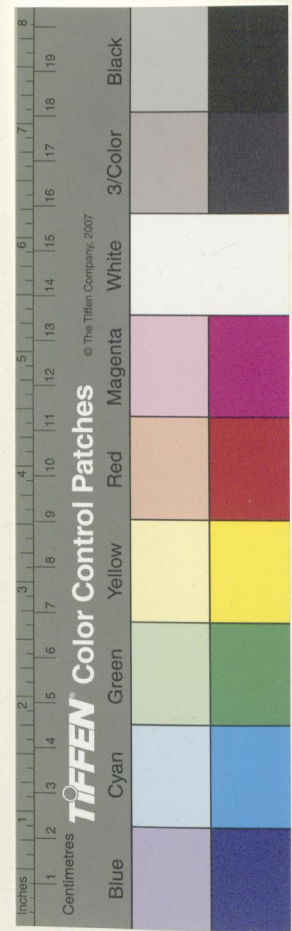
Erik Söderströms Bokhandel, Borgå.
Dagmar Karlsson.
Härkäpää.
Erik Söderström'in Kirjakauppa, Porvoo.

*Hvilket land jag får din ängla blick
I när i mitt hjärta kvar.
Likt svanen klagande på fjärran.*

book.

gärde 1900

Er.

14 st. / Sjörnan glimman de stjär
och 200

Över jorden i natten ner
klara låga uti blå skina stjärna
som lyfver så. Ohur är du så kall
ända hur är du så kall, hur är du
så kall än då.

Intet sakande menstskobinn
Finna kan i ditt öga tröst.
Utan kärlek i från din höjd.
Ser du lysande lugn och röjd.
Jordens jämsner och jördens
fröjd.

Gatt du i ske i stolt för ak, gäre 1900
Sjörna stjärna i härlig perakt.
Kanske kunde du glad och fri.
Lycklig göra och lycklig bli. Men nuga
du oss kallt förbi.

Hvilket land jag far din ängla bitt
Står i mitt hjärta kvar.
Likt svanen klagan de på fjärran.

121

isbok.

gäre 1900

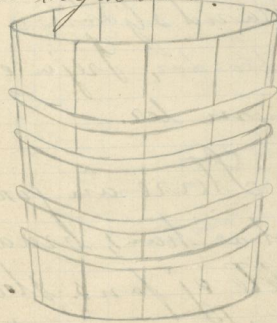
ds.

Får du en vän, som ⁸⁰ du ha
 Var honom huld, var honom när
 In till din död i lust och nöd.
 Var lilla vännen trogen.
 Sorgen är svår, kärleken rår
 Lysor i mörka skogen. Och får
 Som ~~du~~ hälskär. Var honom ^{en} när
 och trogen.

Tast i från sorg, och
 Från nöd, ingen går fri. Hvar
 Må bli. Kärlek gör hvit det
 Täste brod. Kärlek gör fröjd
 Lycka. Och älskar du rätt
 blir så lätt. Hurra dig än sorg
 trycker. Och älskar du rätt
 allt blir så lätt. Hurra dig
 än sorgen trycker.

Ärme men om i allt din
 Tid du ej fått vän och ej fått
 frid och om din tar ej någon
 förstår. Sedd är den dock i him-
 len. Sorgen är stor större är
 Gud. Större än all jordens
 smärta. Och har du ej sår. Du har
 ju Gud tryck då honom till ditt
 hjerta.

book.

gärde 1900

Dr.

Hvilket land jag far din ängla bita
 Står i mitt hjerta kvar.
 Liket svanen klagande på fjärran.

82
Näcken kan spela på
bäljan blå, Lust är att ha
där på Hafsrets små älf
ring dans gå. Och bäljan
dansa också. Men Näcken
då han smut himlen
Slår han sitt öga ner,
Ty bland stjärnor, som
tindra där, Treja smut
himmel ler.

Storre är jondlif
kool är hans, bruden
sokte ej fans. Slockna
de stjärnor, o, då ljens
glans, Står stjärnor,

83
går icke till dans!
Men Näcken på harpan
för bång och dån, Sjunger
om kärleks kval,
Gömmar sig sedan i dju
rets dån, Slutar så
älfkungen val.

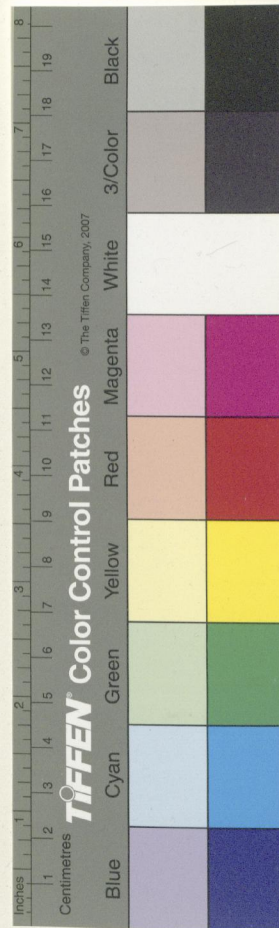

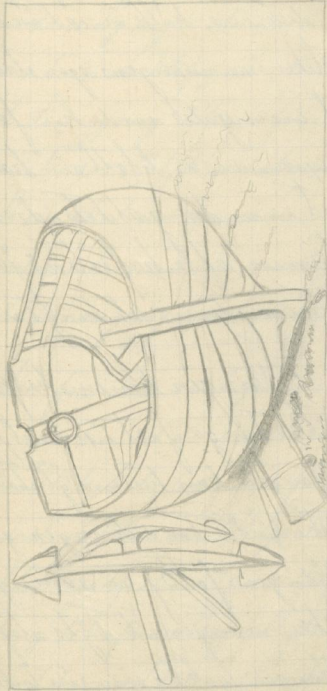
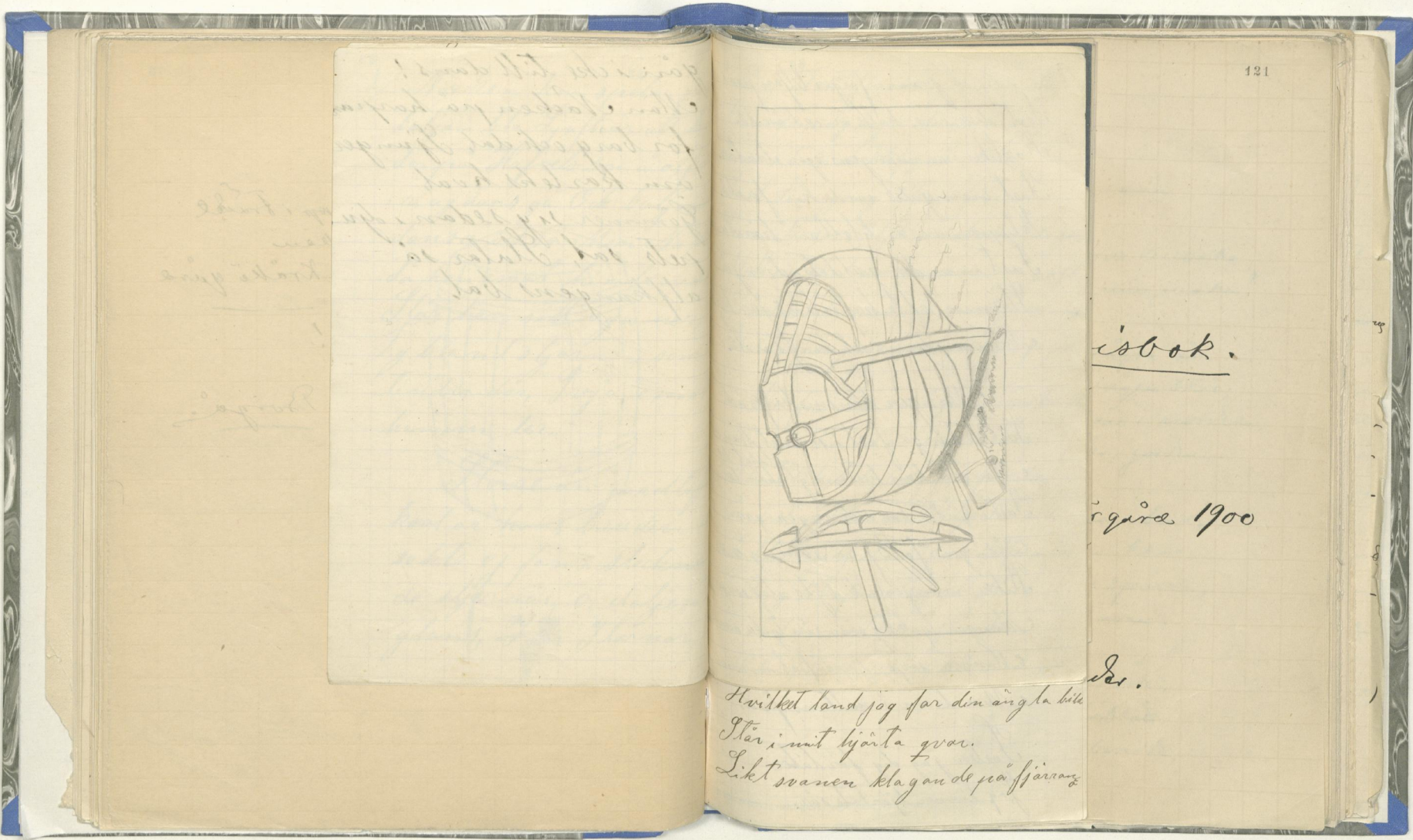
isook.

gird 1900

is.

Hvilket land jag för din ängla blick
Står i mitt hjärta kvar.
Likt svanen klagan de på fjärran

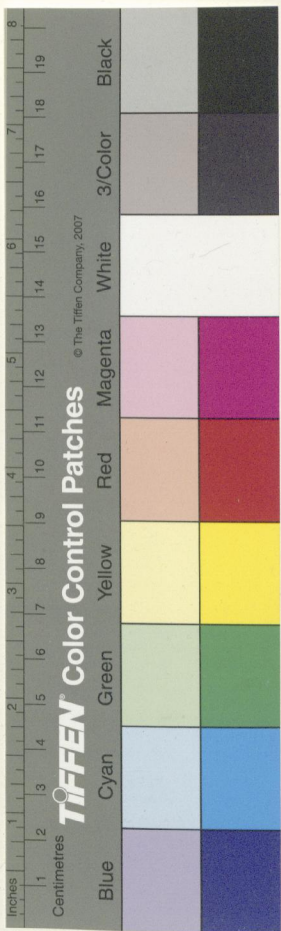

isook.

igåre 1900

Is.

Hvilket land jag far din ängla bitt
Ist i mitt hjärta kvar.
Likt svanen klagande på fjärran

3/ Ej af granna farger lifare prisa
Fast dess inre kalk är röd än din
Kärleken är mangens ögon strålar
Fast man ej des värde kan förstå
Klypsans visar blott sin händer
Fast in under guldet ädler gå
Stormen ofte hafvets vägar
Men invander är det tungt än din

Mången har en skarpt och
Bitter tunga fast i sinnet
Mången kan beständigt skänkt
Fast i hjärtat kan dock sorgen gro.
Många fattig är som syren
Riker mången rike trycks utaf sorg
Mången lyckelig som sin lycka so
Mången sörjer djupt fast man

84
Se ej stolt för akthigt på din likes
Om du se dig högre stå än han
Vardens born de blef ej alla lika
Fast de engang likna fälvoran
Den i trasor heljd så val som kungen
Mullna skal om ej i samma grift
Bördens born så val som ligger unga
Und för engang hemlighetens grift

85
Der för döin där ingen menska illa
Om du tror att du dess brister ser
Skenet kan bedraga och förvilla
Endast gud han ser till hjärtat ned
Se blott själf att mildt och selfi vara
Adla ej lät oför rättas bli glömd
Så skal du med tiden förer fara
Att den ej dörm mer blir ej heller dömd
Hvilket land jag far din ängla bida
Står i mitt hjärta kvar
Likt svanen klagande på fjärran

isook.

igår 1900

Dr.

4) Hoppets milda själar.
 Tusen mot mig lag sloderna sloderna
 Sen du mig bedrog.
 Snart skal dödens ängel bryta
 Stängel, och mitt hjärta frött från
 Smärta viska ett ömt förvål.

Snart skal se jag finna.
 För mitt arma hjärta kvart
 Förd jag finna för min sorg
 Snart skal dödens ängel
 Bryta lifans stängel och mitt hjärta
 Frött från smärta viskar ett ömt
 Förvål.

Slut

Tyvärs flickan.
 Jag är en tyvärs flicka jag.
 På skön står all min häg,
 Och på de milda björns säng,
 Jag lysnar natten lång,
 Friskt blåser vinden öfver sjön.
 Det fläktar i min häg,
 Jag bärvar ej jag stolta må
 Fast jag jemst vägen står.
 Men kanske du ditt falska
 Hjärta å en annan skanket,
 Din bild uti mitt bröst jag bär
 Har du mig ren förglömhet.

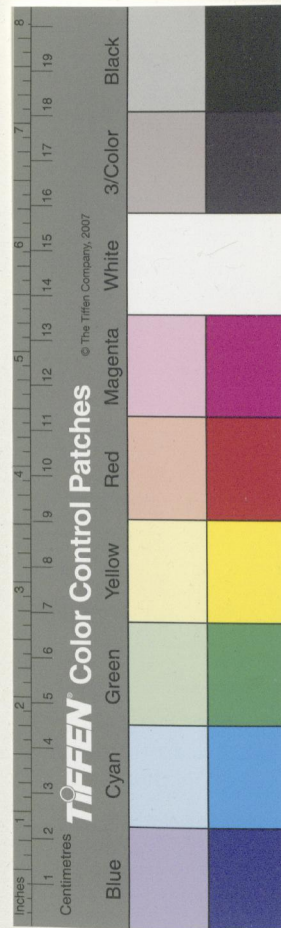
Jag vil ej längre här liket,
 Svansen uppå strand, nej tyvärs

Skilket hand jag far din ängla bitt
 Där i mitt hjärta kvar.
 Likt svansen klagan de på fjärran

isbok.

igår 1900

Det.

88.
Förvildas flickan öfver skön,
Såga hem mot fädens strand.

Slut
Fingal

Ensam i skuggrika dalen,
Tätt vid den svalkande strömm,
Bodde befriad från gvalen,
Fingal en herde så öm.

Gick han vid bäcken den klara,
Tätt in vid liljornas bädd,
Vården för honom tyktes som blada,
Ut af kärleken klädd.

Han såg en gång vid strand,
Någon som låg där och bad,
Skön som en ängel i drömmen,

121
Som sköfva glädjen så glad.

Lyst som en vandrande fjärna
Skön som en gud i sin dröm,
Fru som en oskuldens tärna,
Lan själfva glädjen lifet så ömt

Fingal gick ned till den sköna,
Sattar för tröligt des hand,
Tog henne upp i det gröna,
Tätt vid den svalkande strömm,

Täckaste flicka han sade,
Oven har fört dig till mig,
Fört dig till Fingal den glada
Som aldrig skal skiljas från dig.

Hvilket land jag far din ängla bita
Står i mitt hjärta kvar.
Likt svanen klagande på fjärran

isbok.

igår 1900

Dr.

88
Tyviken flickan öfver skön.

Rysligt hon svarar de orden.

Fingal gå långt ifrån mig
Ty jag är ej någon herdinna
Och Fingal kan aldrig få mig.

Han drog henne ned i det gröna
Att njuta den älskades tröst.
Satt vid den älskade sköna.
Hörde hon fåglarnas röst.

Kinner mot kinner nu bröt
Fingal gaf flickan en kyss.
Vädgåd hon hastigt sig vände
Och ensam han stod där som nyss.

Felton är ensam han bodde.

Lugn i sin sorgfria skat isinförskott

89
Farsöls minnen
Evenska
Färdstaden
Hans minnen
Han sade kinnlen vill Fingal så väl.
Färdstaden

Rysligt han drar af sitt galler
Sin båg och modigt den för
Spänner den spjett och faller
Blickar mot kinnlen och där
Färdstaden

7)
Farsöl i sängen vill jag minnas
Glein du i tysta bönen inte mig.
När lutan stämmer upp sin kanna
Till gud då glämnor mig vilt
Ej min barn doms brud.

Men kvart jag går till
Hvilket hand jag får din ängla bit
Istär i mitt hjärta kvar.
Likt svanen klagande på fjärran

isook.

igår 1900

der.

Jag vil af Toner lefva toner ⁹²
Min luta stämma skall da
Stundom bli du skal bli glädjen
I min poes' blir lifvet mulet.
Blir det moakt bring dig.
I sängen jag en valfärd gör till
Dig. *Stet*

Hi har du från mig svikit ⁹³
Och kommer ej igen
Hi har du så mig svikit
Mitt hjärtas anda vän,
Min enda fröjd i dagens id.
Min dröm i nattens frid.
Faster jag dig förstår
Jag känner hjärtats vär.

Jag gråter och jag gråter ⁹³
Jag, lik som i går.
Den sorg som ~~här~~ ^{här} ~~tat~~ ^{tat} mit bröst.
Ar själf sin anda tröst.

Skad det är lyft att lida.
För den som man har skad.
Men bittert är att lida
Då intet hopp finns när.
Till evig väntan vara dömd.
Då man vet sig för glömd.

Jag vil dig än förbida,
Faster du ~~nu~~ ^{nu} från mig går.
För dig jag än vill lida.
Faster du mig försmär
I minnet bor i hjärtat kvar
Den anda tröst jag har. *Stet*

isook.

rgäre 1900

ds.

94
Där sitter en liten fågel.
På hafvets vilka strand.
Långt borta uppgår solen.
I gyllene morgon land.

Där vinkar emellan rosor
En port af rubiner och guld.
Det varar i fågelens hjärta.
En lust så långtans full.

Han flyger mot morgonrodnad.
Skön vinkar dess purpur kast.
Han flaxar med svaga ringar.
Han sjunger med mäktig lust

Allt längre allt längre han lovar
Han skodar bakom sig ej mer.

121
Tills, kvant han vån der blicken,
Blett öde vatten han ser.

Han flyger tills ringen brister.
Han sjunker i böljande haf.
Och aftanen ler i resor.
Och sjärlan i guld på hans graf.

Kop. Ung man. 10
Och ung man han gick sig i förgärlig
Bland rosor och dagliga blommor

Där mötte han svännen i morgonens
Den lilla gröna lindan han ser.

Och unga covan han fel
Nu reser jag bort äldra kärsten min
Från rosor och dagliga blommor
Men aldrig i världen går du mer mit sin
Den lilla gröna lindan han ser.

isbok.

gäre 1900

der.

96
Och anger svär han följt uti
Hedninga land.
Bland roser och dägliga blommor.
Men ung mön i klostret her.
Följer sitt band den lilla.
Grön kinden hon säger.

Krist gifve dem båda en lottas so
Bland roser och dägliga blommor.
När de i bland helgons i himlen färd
Mins lilla grön kinden hon säger.

En roser flicka så har jag älskat
Så har jag älskat allt öfver allt
Men när min moder fick detta veta
Hon kunde ej den flickan lida.
Ty hon var född af ett ringa stånd.

121
Men när min flicka fick detta veta
Så föll hon uti en sjukdom svår.
Tre dagar låg hon i en sådan svår
Hon måste sig till jorden beja
Allt för sin hjärtans älskade.

Tre timmar för en min flickas dödde
Så lott hon kalla upp sin mitt namn.

Och jag tog henne upp i mina armar
Jag kyssade hennes kinder varma
Den dag hon nöjdes uti min famn.

Först så ser vi mej på bänkan
Och sen så ser vi mig allra mer.
När kalorna uti påfsten i kor.
Då tänker jag allt näst man lida
Allt för sin hjärtans älskade.

isbok.

rgårde 1900

der.

Men nu bjuder jag men aldrig
Mera för någon flicka att
Kurtisera jag bjuder henne.
Adjö Adjö
Glut

Ros Mari

Ensam i skogen sjöng den vackra rosan
Kom till den klara bäck.
Och säg sin bild där i
Läste ditt långa hår log som den
Sagra var hur är min bäck så glad
Din du bland blommor går.
Jag varför leri dag skogen i grönt
Behag kvar för är himlen klar.
Och varför sjunger jag
Kom sade bäcken kom du.

99
Vackra Ros Mari kom som den vind
I skogen susa lätt och fri
Sett dig invid min strand.
Gåcka din varma hand
Läs dina skor och fäll ditt
Blåa strumpband. hvilade du vid
Björkens rot. bada din hvita fot.
Följ dina röa kinder tag mitt
Svar emot.

Derför är jag så glad du vacker
Ros Mari att jag din spegel är
Och du ser dig där i där för i tacket
Behag blommor din skogs dag
Derför att Ros Mari bör 14 års
Derför är himlen ljuf
Derför sjunger du, därför att

isbok.

igår 1900

Bort om bergen bor en hjärtefull¹⁰⁰
Där för att bort om bergen.
Bor en hjärte full. Slut

I mitt hjärta där vistas en gosse,
Han finns ej i den här byn,
Uti byarna vil han vistas,
Kämn vet om han sviker mig.

Träcka mig det får han göra
Sala ej för någon an, fast det,
Stundom känns besvärligt,
Jag i tygthet har han.

Ott gossar skal mig baka,
Då jag lägges upp på bän.
Den som var mig aldrig kärast
Han skal först uti kindjen stå.

Ädla tårar skal han fälla¹⁰¹
Liksom prärlor på min graf
Då skal han sig först på.
Minna tårar han mig varat¹⁰²
Slut

När vår vinden fläkten flyr¹⁰³
vinttären sin kos.

Då lifvas och doftar båd blommor och ros,
Och fåglarna som sofar om vintern.

I så lång, han vaknar om
Varen han vaknar om varen
Han vaknar och sjunger sin.

Skönaste sång han vaknar
Och sjunger sin skönaste
Sång.

Och allaj med sin grönska
Han kommer svart år

isbok.

igår 1900

der.

Dock menskan blott eger en,
 Endaste vär,
 Och bort flyger soalan min,
 Kommer dock sen,
 Blott menskan som bortgår,
 Blott menskan som bortgår,
 Blott menskan som bortgår,
 Kommer aldrig i går,
 Blott menskan som
 Bort går kommer aldrig
 i går,
 Slut

Järnålsminnen
 Hvar en gång
 bok ej
 förmå
 ej; har för
 all

isbok.

igår 1900

Kater Meisander.

Tollerisor

103

8 st folkvisor
(från Pärne?)

121

1 v
Alla hälla hufva lunder,
Som så ofta vittne var.
Till de många sälla stunder.
Jag hos dig för drifvit har

2 v
Denna sälla stund försvinner,
Dessa dar gå snart förbi;
Jag ej mer ditt hjärta finner.
Ja jag tänkte lycklig bli.

3 v
Du som band mig detta hjärta,
I förtroligt och så ömt,
Jag som född att lida smärta,
Och den som mig kanske glömt,

4 v
Lycklig den som utan smärta,
På vännen tänka kan,

Karl Meisander.

isbok.

gård 1900

108
Och om än i detta hjärta,
Litet mindre kärlek fanns.

5 v
Gymna hågkomst du som
lycklig den ej kändes här,
Thimmel och, förlät jag frö
Hvad din afsikt dermed var.

6 v
Far försöjd välkommen åter,
Glo ej bort den dig har
Thimmel, för jag att förlä
Du väst Gud mig kärast är.

7 v
När min befnads afton skymmer,
När mitt sista klacklag störr,
På jag fr från alla hinder
Genom Portporten går.

1 v 2)

109
Och det var i lifvets morgontimm,
Jag med tjugning tyckte mig förnimma
att beändigt blomblättet ingen var,
att på jorden evig var fanns kvar.

2 v
Och jag läde mig att älska lifvet,
Älska honom som mig lifvet gifvit,
att allt som röde sig omkring,
blef den gladaste bland tjärns ring.

4 v
Han som bäst och redligast mig älskat,
Han som helt mitt hjärta hade fångat,
han till mig nu lundhade sitt glom,
och försvann liksom en hastig dröm.

3 v
När jag så uti all ungdoms lycka
ligg en dag med mysten skulle upöka
da begynte alla blommor stå,
och stormring mig blif det is och snö.

Väner Meinander.

isbok.

gärde 1900

5 v

Det var det som hjärtats strängar spö
 Det var det som dödens klockor klung
 Det var då jag vigslade så mätt
 Och uti mitt lycka blef det mätt

6 v

Det begynte jag i rum den stärra
 Liksom så del att åter mig förra
 Sen var kvällen uti en enatig lund
 Sprunger jag om riddarn hvarje stund

7 v

Sprunger länge och af smärta gråt
 Oför fröjd som aldrig kommer åt
 Men af alla ingen rätt förstår
 Om min saga i från forna är.
 slut

1 v

Min flicka var i mina unga år
 Det var en afton invid junitid,
 Jag aldrig haft så sälligt någon gång
 Då dansade den hela natten om

2 v

Min flicka var i mina unga år
 Hon var ej ännu fyllda sjutton år,
 Jag var ej mycket mera äldre jag
 Men kärlek väste samma dag för dag.

3 v

Min flicka var den vackraste i byn
 Och hennes lag var som den hvita snön
 En liten ros så hade hon på kind
 Den var så röd, så röd som mörkt vin.

4 v

Det var en dag en januari dag
 Då solen sken på himmelen så klar,
 Jag klädde mig jag gick till flickans hem,
 Jag skulle afsked taga af min vän.

isbok.

göre 1900

Väner Meinander.

5v

108

Min flicka gret den hela långa dag
 Ett bresta henne var jag allt för
 Den andra dam hon följde mig till
 Jag skulle ge mig ut på ocean.

6v

Tre års tid på sjön jag ute blef
 Och många bref till vänner min
 Ett bref från henne fick jag i hus
 Kom snart kom snart hon hvila i mig

7v

Jag tänkte också snart att resa hem
 Och gifta mig med min utvalda vän
 Men ändring blef det denna gång
 Jag fick ett bref med svart försigling på

8v

Jag bröt det brefvet läste det så här
 Min Gud skall veta hurudan jag
 I brefvet stod din lilla hulsda mor
 Hon finns ej mer hon är i grafven

1v

109

En köpman i Ostindien.
 Han var riker han var bäl.
 Han egde och en slottet.
 Han var eläsig hon var skön.

2v

Hon var älskad af en sjöman.
 Ett för ett hurtigt mod
 Men hämmas faller svavels
 Du är honom allt för god.

3v

En köpman skall du hafva
 För penningar och guld
 En köpman skall du hafva
 Om det kosta skall mitt lif.

4v

Skall jag en köpman hafva
 För penningar och guld
 Hvad nämne guld det gagna mig
 Då jag går sorgfullt.

121

isbok.

igjäre 1900

Väner Meinander.

5v 110
Juhanna gick i bagen, satte
Satte sig under rosen de träd.
Där så drack hon af förgiftet
Tog lifvet af sig sjelf.

6v
När hannes fader det fick höra
Att Juhanna hon var död
Juhanna Juhanna, du har bragt
i stor nöd.

7v
Vi måste skrifu till matrosen
På hastigt som vi kan
Men det skall visst ej blifva
Någon glädjedag för han.

8v
När matrosen det fick veta,
Att Juhanna hon var död,
Så blef han så förfärad
Att han föll till jorden ned.

9v 111
Men Gud gaf honom kraften
Att han kom till sig igen
Sen så reste han till Ostindien
Till Juhanna sin.

10v
Han tog Juhanna vid handen
Och kysste henne på kind
Mången tack så skall du hafva
För du varit så huld emot mig.

och även byder
Hannes namn var Juhanna
Hannes ålder sytton år
Hannes bild den stod utmålad
På ett hundra tusen år.

isbok.

igår 1900

Väner Meinander.

Kor 1 v

5

112

Jungfrun begärde sin nasslar om
Gå ut och spatsa en daglig aftonstund
Gå ut och spatsa en daglig aftonstund

2 v

Modren hon svarade sin dotter du må
Om du dig taper vara för bollen
Om du dig o. s. v.

3 v

Jungfrun hon gämnar sig till snö
På strand,
Där fick hon se ett skepp som
reglander i land
Där fick hon o. s. v.

4 v

Jungfrun hon pågade hvad
halven i till last,
Hvad halven i att sälja om bord på
Hvad halven o. s. v.

5 v

Kaptenen han svarade vi last
med vin

113

121

Och därför så hafver vi ju pengar i
vårt skrin

Och därför. o. s. v.

6 v

Och jungfrun hon drack utaf vinet så sött,
Så länge till hon somnade ut. kaptenens
skepp

7 v

Kaptenen han sade till styrmansan sin
Styr mig och mitt skepp där så sköta
från land,
Styr mig o. s. v.

8 v

Men när de varo komne ut på bollen
na de blå.
Då vaknar sköna Jungfrun i
skeppet där hon låg
Då vaknar o. s. v.

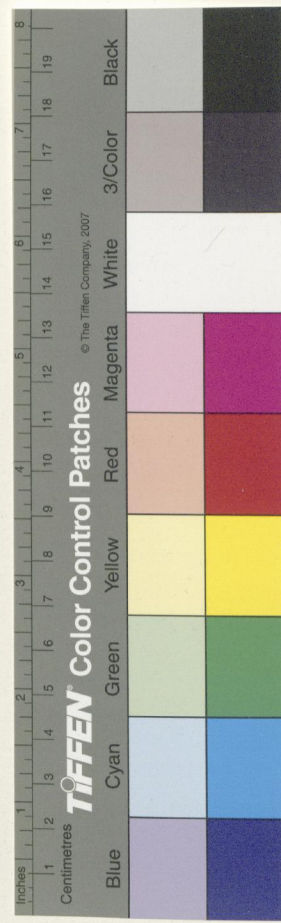
9 v

Godnåda och godskydd mig och
mina fyra små.
Då jag tillstängde dörren och
bort från dem för
Då jag o. s. v.

isbok.

igår 1900

Väner Minnander.

Kaptenen han svarade du hafver
Jag ser på dina ögon och på din kind
Jag ser o. s. v.

Min jungfru hon hamnade i
länga svarta hår.
Sen kastade hon sig ut i böljorna
Sen kastade hon o. s. v.

Kaptenen han sade till styrmannen
Kast ut ett stycke bords ankar och
ifrån bordet.
Men förän de det hunno var
skona Jungfrun död. slut

I mitt hjärta där bor en gäste.
Han finns ej uti denna by.
Uti staderna vill han vistas
Hvem vet om han ej sviker mig

Berika mig det får du göra
Tala ej för någon annan
Fast det stundom är besvärligt
Jag i tygthet lida skall.

Ätta gässar skall mig bära
Da jag lägges upp på bår
De som är min hjärtans kära
Han skall först uti lingen gå.

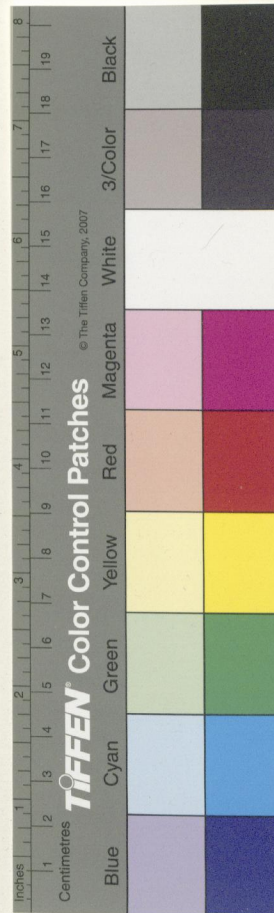
Älla tårar skall han falla
Liksom pärlor på min graf
Da skall han sig först påminna
Hur han mig när at har.

Det var en söndagsmorgon
En jungfru gick ut
En jungfru gick ut.
Hon sig åt skogen vändes
Att höra fåglar sjunga
De lekte och de smekte
Som om de vare par.

Väner Meinander.

isbok.

igår 1900

2v
116
Då hastar fram us skogen
En Herreman så stolt
Ja en jagare försann.
Han hälsar skona jungfrun
Goddag min sköna tarsa
Hur vågar du dig, att så ens
gå ut.

3v
Men jungfrun hon dignade
Och föll till jorden ned
Och föll till jorden ned
Och blef bleker som ett lik
Han genast vatten hämtar
För att på jungfrun slänka
Men jungfrun stod upp,
Och var frisk som fört.

4
Ack häre mine Herre
För intet narr af mig
För att jag fattig är
Men gå ibland de rike
Där finner du ditt like

117
I himmelen i himmelen
Där ha vi lika del.

5v
Och jungfrun hon gångar sig
I kammaren in
För att skriva ett bref
Hon skrifver dessa orden
Min bästa vän på jorden
För dig så vill jag leva
För dig så vill jag dö. shut

6v
Där kom ett skepp framsöglande,
Att uppa det stormiga haf
Där fick jag se en flicka stå
En flicka så fager och fin.

7v
Flicka fager o flicka fin
Flicka så fager och fin
Du binder här henne att dricka
Ett glas men hvad deruti är.

Väner Meinander.

isbok.

rgård 1900

3v 118
Flickan tog glasets salt det försin
Dett var ju det rödaste vin
Se här se här du unge sjöman
Se här har du troheten min

4v
O flicka låg o flicka fin
Hvad gör jag med troheten din
Du är ju en fattigmans flicka
Och jag är en riker matros

5v
Flickan gick upp till sitt möte
Hennes fader och moder var död
Hon var ju den rikaste damen
Som fanns i den staden engelsk

6v
När matrosen detta höra fick
Han genast till styrmanen
O styresman o styresman
Låt mig till min kärsta gå

7v 119
När matrosen kom till det mötet
Hans dörrarna stängda om lås
Låt upp skön jungfru låt upp min
Det är alsa härestan din

8v
Nej, o nej, jag bänner dig ej
Nej jag bänner dig ej
Vins du ej den gängen du svorade
Att du var en riker matros.

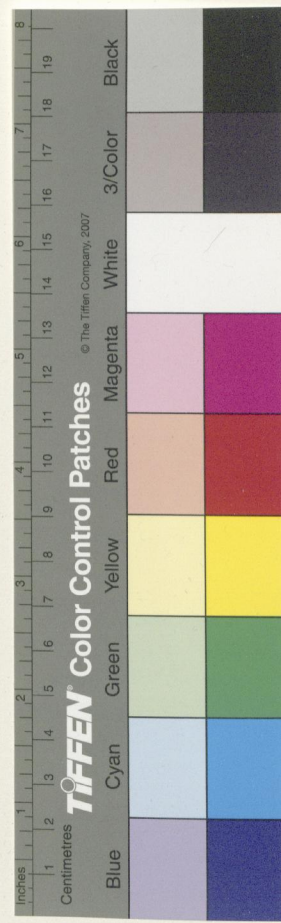
9v
Nej o nej det minnes jag ej
Nej det minnes jag ej
Den gängen jag svorade dig min vän
Att jag var en riker matros.

10v
O flicka låg o flicka fin
Flicka säg vill du bli min
Du reser jag öfver det stormiga hav
O flicka visst ängrar du dig.

Kärr Meinsander.

isbok.

gärde 1900

Onej Onej jag ångrar mig ej
 Onej jag ångrar mig ej
 När du har seglat all världens om
 När du kommer du en gång igen

isbok.

regide 1900

Katres Meinander.

Basẽo-Lindas visbok.

17 folksvisor

upptecknade i Peru skär gärd 1900

af

Valter Meinander.

Den förskjutna sorg.

Den förskjutna äger ingen vän
 och i den lysa midnatten;
 men jag ropar: vännen, kom tillbaks,
 för på minna ord och blif min make.

O, kauske kommes ha om några år,
 då jag ej var i drucka vägen står;
 o, kauske söker han mig ännu i norren,
 men då hälsat stöfvel under jorden.

Den förskjutna inga tårar har,
 de ha namnet ed lik bäcken klar,
 men på becken vinden lyser spår,
 drömmars utrop den lilla tårar.

Den förskjutna slumrar, befriad söd,
 ty hennes armar hjerta har förbrödt,
 o, slappas, som henne omringar berödt.

123
Skänk henne sönn, fastän de döjde.

Den otrogna Bruden.

Det var en gång jag varde mig en vän,
Den tänkte jag älska näst Gud i himmelen
jag reste ut på några månader till
den komma hem, det var vid juletid.

Det första som jag tänkte göra då,
det var att jag till vännen skulle gå,
till att få se henne hennes varma kind
som så många gånger har hödat in till min.

Nu när som jag till ena vännen kom
så såg hon det så sorgsen i sitt sinne
att inte barn hon uppi armens höft
att tårarna från hennes kinder föll.

124
Jag berättade: god afson, min Kristin,
de nu så får du skada vännen din
hvad är det för ett barn du har med dig
ja svar besök upprättligt med mig.

Jungfrun hon brister ut i gråt:
jag vet Edvin, vi måste skiljas åt
jag varit här otrogen med dig
o, Edvin, döj, kan du ej förlåta mig.

Mj, Edvin kan ej mer förlåta dig
ty du har varit otrogen med mig
nu kan det barn och gå upp till den vän
som du har levt med till en gång.

Det afsked.

Det afsked nice jag taga ett tag till
hög tack för hvarje gång jag fått hvila i din famn

Kaf tack för hvarje vänligt ord du meddelat
har
du är i minna tankar, du går ej
lärifrån.

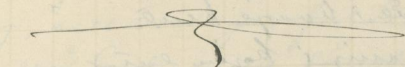
Väst det är i världen, när kärleken du när
det har jag fått erfara i minna ungdomsår
se nu är handens reppar, min vän
vikt kort
vid läfte har han brutit, var vänskap
du har kort.

Kärlek ha du ännu, och kung, väd för
men det är heid äika, jag säger det är så
En gosse har jag älskat, jag tror det är
ej fjer,
jag har varit hans fästskedd, jag vill ej
so du mer.

Jag kan ej längre lida, jag måste tala
och det är blott en vänskap, som kallas kärlek.

ja, det är blott en vänskap emellan dig och mig
som aldrig kan förskötas, förän jag skiljs
från dig.

Jag är en fattig flicka, som går för källan vid
med sorg och eldsamhet, det ständigt följer mig
jag kan mig ej berömma, so ej på minna fad,
men jag för varn vörja med min de-
skärda del.

Förmanvisa

När jag andas på dig kärlek,
när jag andas älskar dig
du ditt hjärta ej bortskämmas
åt en anna att geömmas mig.

När jag uppi vägen vandrar
mången gång får vänt på

Sitter du förnöjd hos andra
kanske ändå de gossar går.

När du står Sällsamt blickar
Så är nogt moten ut
trötsamt jag för älsked kärar
och får bida vaken till slut.

När jag endast vaken slutat
sär och vill i borgen kunnat
knäpt jag mig i borgen slutat
ropar vaken i alla man ut.

Tickan ut ej det värden,
hvar en Götman sittan för
dag och vakt på drott speckern,
ovis om sig sig kan gå.

Tastan många kunnat vakt
göra mig en söt
jag del alls i bida sätter

bead du är mig kunnat ut god.

Stef hand någon jag för nytt
när jag en gång träffar dig
när jag en gång träffar dig
och med kysst blick (hölja) dig.

Lef förnöjd, väckomman åter
glöm ej bort du du har kär
mig, och vakt jag förtäret,
du, var Gud, min Sällsamt ut,

Klockan upprå drott kunnat
när var glädjelseman slut
och den fiska, som har vaktat
hon en borgen götman för.

Götmanvitt.

Jungfron Mari Söfi min ut,
med all drömmen fiska jag drömmen bort.

låt det mig aldrig svika, min käraste,
jag måste ut till deg och söka minns bröd.

See låg jag mig en tur till Osländren,
tre år var jag borta, see kom jag hem igen
på djupet Finska Öjen (?) från Helsingfors
nå,.

men jag visste intet, hvad hemman var skedd

See låg jag mig en tur till den där i landet
jag lämnat. Liksom jorden där ta min vän i
där fick jag se de kinder, som för var rosen
de vore så förändrade, liktom hon vore död.

O, ve den första gången jag dig såg
O, ve den första gången jag sken till dig gå
O, ve den första gången jag blev bekant med dig
Ly jag var med dig brogen, men du var full af
de

Den förskjutna vännen.

Du ficka skön som sear i Olomnausfjärn
och liken var, som nys upprunnit är
Låg mig en rad, som beskvar af engagering
Som en sids namn ej mer bekänna lör.

Ku ved jag att jag är af dig förskjuten,
men säg kvarför, ty det var inte jag.
Som liimen län jag för mig när minnet
och som en vecka för är mer än dag.

Hvad är minns bröd och så, hvad har jag brunt,
som när så hårdt blir sträffad ut af dig;
i grefvens famn jag önskar vara stann
Ly endast där finns ro och tröst för mig.

När du hör klockan sitta se dig klämda
och du får veta, att jag kämpat ut
gå till minn prof och där dig litet hemla
och där på minnen några tårar gjut.

Kom du ihåg, när som jag kom så nära
till dig och så när till ditt äpple skåp
hur så jag var, när jag i dina armar
fick kisa och det ljuvliga från ditt namn

Nej är den gamla till för mig försvunnen,
nu finner jag ej mer någon tröst;
mitt hjärta är ej längre så behjvadt
det står så tungt i dina kvada bröst.

Jag detta ej för dig behjvadt männa
du vet du själv, hvad det löver till
och till försvinnat ej du man troget älskar.
Det måste likväl ske, som Herrens vil.

Farväl min vän, haf tack för hvarje tecken
för hvarje ord du med mig talat har,
jag för din skuld så många tårar fänt
likväl skall hvarje dag välsejas dig.

Farväl min vän - jag vet du det har varit

jag mågar dig all ännu kalla så;
fast jag från dina tankar nu bortfärit,
du seser mer i minna vörn mer.

Jag ständigt du för minna tankar sojv
om dagen och om natten i minnsdom
mitt kvada hjärta dig i bröstet bäjv,
o, hvad den bidden du är svår att gynn-

Det sorgsna hjärtat.

Nej är jag ensam med mitt sorgsna hjärta
och skild från den som du min kärlek har,
hvad skall nu lindra denna bittra smärta
och skänka fröjd till detta sorgsna dar.

Och blott din kärlek du mig älska till
finns ej i denna värld för mig en vän
hos dig jag all min fröjd min ljuvhet
lämnar

men alle fortællinger afren, ofren de.

Fælt någon gång i oftonvändera sätning
du höi en röst som suckar till sig ömt
då är det jag, som vännar mig fortjuning
ditt namn och tycker, att din röst jag hör.

När allting lif och glädje, således andas
när du bland vännar säkert gläds dig
då sörges jag och mina sårbar blandas
med minnet af att du är långt från mig.

O, denna dag är dyrt som mitt sinne
mitt äga uppfyllt utaf sorgens dår
fly dystra tankar, fly ifrån mitt minne
ej glädjens sol för mig mer mer upp.

Kæder vita i ungdomsbrevet.

Jag minns den tid, då jag följde af
det var en ofton i minnet
jag aldrig haft så roligt någon gång
jag dansade den hela natten lång.

Mitt färdiga va uti sin ungdoms vår:
hon var nyss fylld sin djutton år
jag var ej mycket äldre heller jag
vår kärlek väll tillsammans dag för dag.

Mitt färdiga var den vackraste i ljun
ty hennes hy var likt som hvita snön
en vakter ras hon hade på hvar kind.
där liden nöje som en oftonvänder.

Det var en dag, en jannaridag,
då solen sken på himmelen så klar
jag kände mig, jag gick till färdiga och hem
för att på oftonen laga af min vän.

185
Min fästa gäst du hee vatten lång,
att följa hemme var jag alldeles svag,
men andra dan hon följde mig till Ström
jag skulle som en grå oreda.

Vi seglade i år och mäsades
till det vi ämbiligen i land fick gå
att bryt jag fick ifrån min vän så hett
hon skref: kom snart, kom hida i minnet

Jag tänkte så alltså gång rera hem
att gifva mig med min allvariga vän
men ändring blev det denna gång också:
jag fick ett brev med stort förtäring på.

Jag öppnar brevet läser det så här
men Gud ska vi veta hurudan jag blev,
i brevet stod: skänka kända kända mig
hon fuser; var, hon är ju redan död.

I dom var förtäring jag ilas jorden med

186
men aldrig så förtäring jag vännen
min
med några långa bejjuter jag den med
som gömmer här de lögna lovhans guld.

En vers.

Med ängslan sätes jag mig ned
för att skriva några ord,
för det att jag äfvergifven är
att jag har ingen annan här
för denna sorgsna jord.

Uppåt bäljorna i vår vänskapss tid
vi soade oss många gånger
men nu på denna senare tid
har vägen alldeles så lång för mig
för denna sorgsna jord.

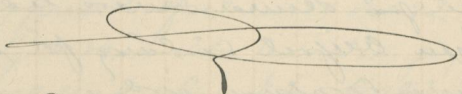
Här vet jag att jag redan har,
men hvem är utan fel,

137
Ty alla mänskor fälska är
de vänner på gäma bedraga mig
på denna fälska jord.

För alltid att jag knöts för dig
fästän du riker är
ditt rikedom förtvinnas skam
men kärleken är alltid kam
blods den upprättig är.

Se nu är jag till att vinnas för
som när skogen är,
jag har ej kvarhvar ena ena
som lätas till mig ett enda ord.
på denna sorgsna jord. X)

Sjömansvisa

Se Nyland, II, v. 166!

X)

138
När vet jag att du gifter dig
förgivom dock alltid mig,
för när en gång du upprätt mig sat,
du skam mig hjärtat mot dig se,
det skam du själv på se.

Se sentas jag min skrifvare
för att lärna liksom mig
ty hjärtat klappas i mitt bröst
att jag har mer ingen bröst
på denna sorgsna jord.

En vacker visa.

Langdomens fäpning jag vetar min låg
o.s.v. te uppseendningen från Gam-
melby och Forsby.

Hjälmar och Huldor.

Stockholms Tid, visan No. 1

Minnes ord.

Indica vän, om du mig glömmes
har jag ingen glädje mer
lifvett lärar då jag kommer
på jorden jag ej lever mer.

Många har du till och minnas
många minnes öfver dig
men lät i ditt hjärta finnas
dock ett litet rum åt mig.

Som vän jag ofta rader skrifves
som vän jag ägnar den åt dig
och nöje jag är, om du mig gifvret
du löfte och ej glömma mig.

Men skulle det så hända att du mig har bort
fastän jag många gånger har suckat för dig. En
mitt hjärta jag dig gifvret had, du tog ditt bo
igen

Si när^{låt} har du det förkunnat och med en
när vän.

En visa

En visa vill jag tjunga från Sveriges norra gränser
som nyligen har hänt upp i modern
en mycket rasker dräng, som mördet har sin
vän
och för en sådan kärlek här på jorden.

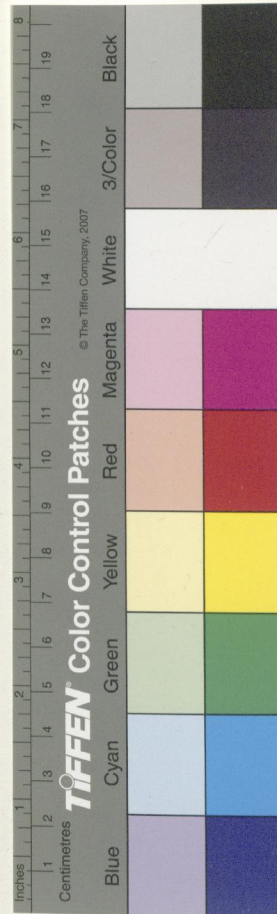
Med nitton års ålder han en ofton gick ut
med andra granngårdsgossar och förtöjas
de saken blev sin med, de skulle öfver öfö
men båden hastigt öfver böljan fögode.

Och när han kom till vännen sin så slapp
han inte in

ty där var ju främlingsde dörinne.
lät upp så ropade han, och den så vill
jag gå.

men förlst vill jag se honom du har det inne.

Och när han kom i förslagen, en ydskilla han,

142
Du tog han för det vämmen sin mörda
med bänne kända sloz och alldeserömmen
och ängrens tärar ut hans ljärta fröda.

Då började han sig gråta och den så skell
han gå ut
men dörren stod ändå qvotat släppt
han vände sig hastigt om och genom f
nå sprang
allt med sin stunden för att baten lats

Då tog han fram sin kista och skref på baten
farväl, o värld, jag lats i längre lifven
min vän hon dödes är och mig har
ingen här

för tyndens skell sin mörda jag nu bär

Då kastade han sig ned i bølgen
med höftknäpän händer så bad han
of kärlek för man sorgsamt en förödigt grof
go vämmen tärar ut sin vana

Kisa.

143
I sorgen jag vander i sorgen jag går
i sorgen jag vander här är ifrån är
den sorgen är tyngre än stenar på jord
du är ju dussamma som sorgen har gjort.

Fröken Karolina från Södermalm
med ängst och stor smärta från henne jag drog
med ängsten och stor smärta jag lättnad
minnet
när jag ifrån skeppet har ännu mig
hem.

När jag ifrån skeppet had kommit i land
så tänkte jag taga min kärn i famn
men och, hennes kinder som för har va-
rit rött,
de had gaurat sig förändrat, ty hon begrit dö.

O, ve mig den gängen, då jag dig fick se,

o, ve mig den stunder så vi taler vi
 det varit långt borta, om du sagt mig mig
 ty där fästet var inne är kärleken

Jag vetare gullig, hvad skan jag ta ha
 som så hafver älskat en äroren vän
 som så hafver älskat af hjärtan och sin
 men Gud skan dig tona för fästetens dr

Pisa.

Där gingo två flickor i vorendelund
 de prockade blida och ocommot
 den ena hon var af hjärtat så glad
 den andra var så sorgsen och bedöfrad.

Den rika hon tuc den fattiga sad:
 hvar för är du sorgsen bedöfrad,
 sorges du far eller sorges du mor,

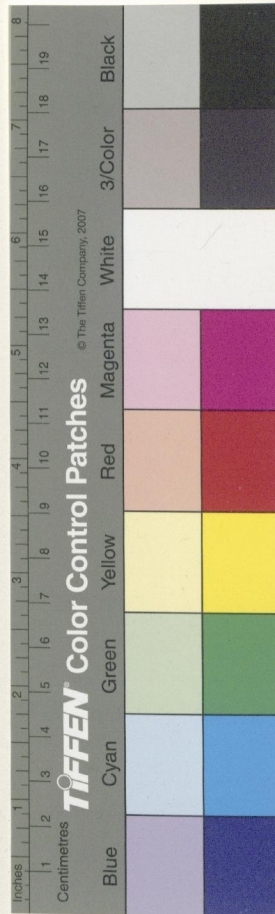
eller har du förtrodd din ära?

Lite sorges jag warken fader eller mor
 och Herren har bevarat min ära
 men alra mest så sorges jag den fattiga
 myggestven
 som både vi hafva känt. så nära.

Myggestven han stod ett stycke därifrån
 och höjde hvad de jingfrurde talte.
 äck store Herre Gud, som i höga himlen bor
 utse nu tvickendorn jag skan taga.

Äck myggestven han stod ett stycke längre fram
 och räkne då den fattiga handan
 de här har du min hand, min ära
 och min tro
 de här ha den mild redde hjärtan.

Äck myggestven, äck myggestven, hvad gjorde du mig,
 som handan ä den fattiga räkne,

som inte kunde ta mig, som rikedomar
och låta den som fattig är bortfaras.

Äck hur kunde jag ta dig, som rikedomar
och låta den som fattig är bortfaras
och låta henne söja i alla sinna dat
och barn den sorgen och till qvaren.

En rikedom är ju ett lön till Gud
och fattigdomen är en belöning
Så riket som du är, så fattig kan du bli
en fattig kan väl också riker blija

Visa

Men om jag står angslan dö
ja detta dig tillhör
om du ej blir min fastän
aldrig jag mig gör.

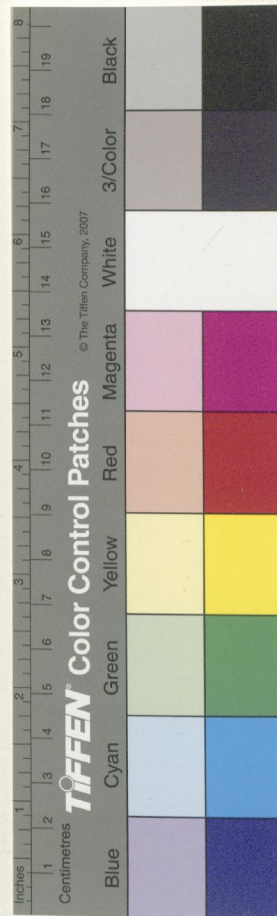
Olycklig varden ständan
aldrig var den dag
då jag din ögon skådade
uti den grova lund.

Tyngdhet uti åren är
jag till dig kärlek vad
förrän jag den värn hävde (kärlek svar?)
hagor uppenbarat (jag dig har uppenbar?)

En friska mig så skon, så sat
kan ej den sorgen den
ty den har varit svar för mig
fast jag läst varn karl.

En visa

Han är så svigd ren föfluten,
den till, o mer än himlaförj,

da i din varelse ringjuten
och till ditt ömma bröstet bryt,

jag hemta fick du tack du andas
da önd jag björdes af din röst
och äfron da när jagan rindas
fick bryttas till ditt ömma bröst.

Hur kan den annan mig behaga
sen jag förlorat min Mari
nej, jag kan mig ej gåif bedraga
att geuon andra lyfta mig till.

Tarvde du, fickos, med or dyrkam
du skad ej meren därn mig
men ack, Mari, när får jag brytka
att äfron kunnat geömma dig.

Och nu jag visserligen tages
att oföränderligt besund
att hvilat på min vinnas lagar

och på den kärlek görn lues. 144

En visa.

(Se Akteand III, visan 182!)

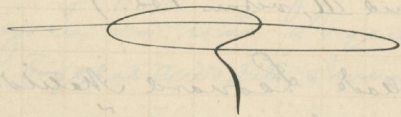
Önd älskade Leonard Matilda,
Matilda var förgen och öm,
men knappast en dag varvi skilda,
dju ännu förfjäl som en dröm.

Önd älskade Leonard kvar är du
jag ropar, men får intet svar
jag tar jag af dig förtjuten
men kvarst, det vet inte jag.

Oljphug hvad har jag med dig brunt
när hjärtan skan färgas af dig
med sorg skan du detta på erfarna
min oro skad ständt följa dig.

150
Den grafven den tve för mig öppna
att jag finge med luss dit och med
så mång sorg jag för din skuld har för
lida
så mång ^{lång} ~~sorg~~ jag för din skuld har för

En visa.

Ensam förskjuten jag siter
med sorgen seer uti mitt bröst
jag lyssnar till dina fåglars kvitter
och blanda min sang med dess röst.

En gång då du såes vid min sida
du lofvade broket att mig
för frösheten din för jag lida
med sorg för jag tänka på dig.

151
Hvaröfver har du mig förskjutit
mig rena askylöriga med
du sade: för dig vill jag tegna
för dig vill jag andas och dö.

Men när du för attas skall ständas,
och då du skall svärn din själ,
så låt då en tanke vord komma
att du du har vord till din brud.

Se uppi himmels fäste
rosten bortskuten.

